

Liahona

**Frelserens gave af
fred og glæde, s. 18**

**Ud af tågen og ind i hans
lys, s. 42**

**Sådan hjalp Nefi min far og
mig, s. 56**

**Søster Uchtdorfs juleminde,
s. 66**

Jesu fødsel, af Phyllis Luch

I Matt 2:9-11 læser vi, at de vise mænd gav gaver til Jesus Kristus, da han var et lille barn, og at de blev ledt af en ny stjerne, der viste sig ved hans fødsel.

»Stjernen, som de vise mænd så mod øst, gik foran dem, indtil den stod stille over det sted, hvor barnet var.

Da de så stjernen, var deres glæde meget stor.

Og de gik ind i huset og så barnet hos dets mor Maria, og de faldt ned og tilbad det, og de åbnede for deres gemmer og frembar gaver til det, guld, røgelse og myrra.«

BUDSKABER

- 4** **Det Første Præsidentskabs budskab: Vælg at være taknemlig**
Præsident Henry B. Eyring
- 7** **Besøgsbudskabet: Et større handlerum**

ARTIKLER

- 18** **Den fred og glæde, som kommer af at vide, at Frelseren lever**
Ældste Russell M. Nelson
Den levende Guds guddommelige Søn vil elske jer, oplofte jer og vise sig for jer, hvis I vil elske ham og holde hans befalinger.
- 24** **Vejen til templet**
Chad E. Phares
Skønt de har fulgt forskellige stier opdager de sidste dages hellige, at alle retfærdighedens veje fører til templet.
- 28** **Nøglen til muligheder: Den selvsupplerende uddannelsesfonds 10 års jubilæum**
Rebekah Atkin
Den selvsupplerende uddannelsesfond, der blev bekendtgjort i 2001, har velsignet tusinder af kirkemedlemmer.

- 34** **Forsvundet og genfundet**
Adam C. Olson
Sådan knyttede et ægtepar deres daglige beslutninger sammen med synet på deres evige mål.

FASTE ARTIKLER

- 8** **Små og enkle ting**
- 11** **Vores hjem og familie: Forkert toneart, men rigtigt mål**
JaNeal B. Freeman

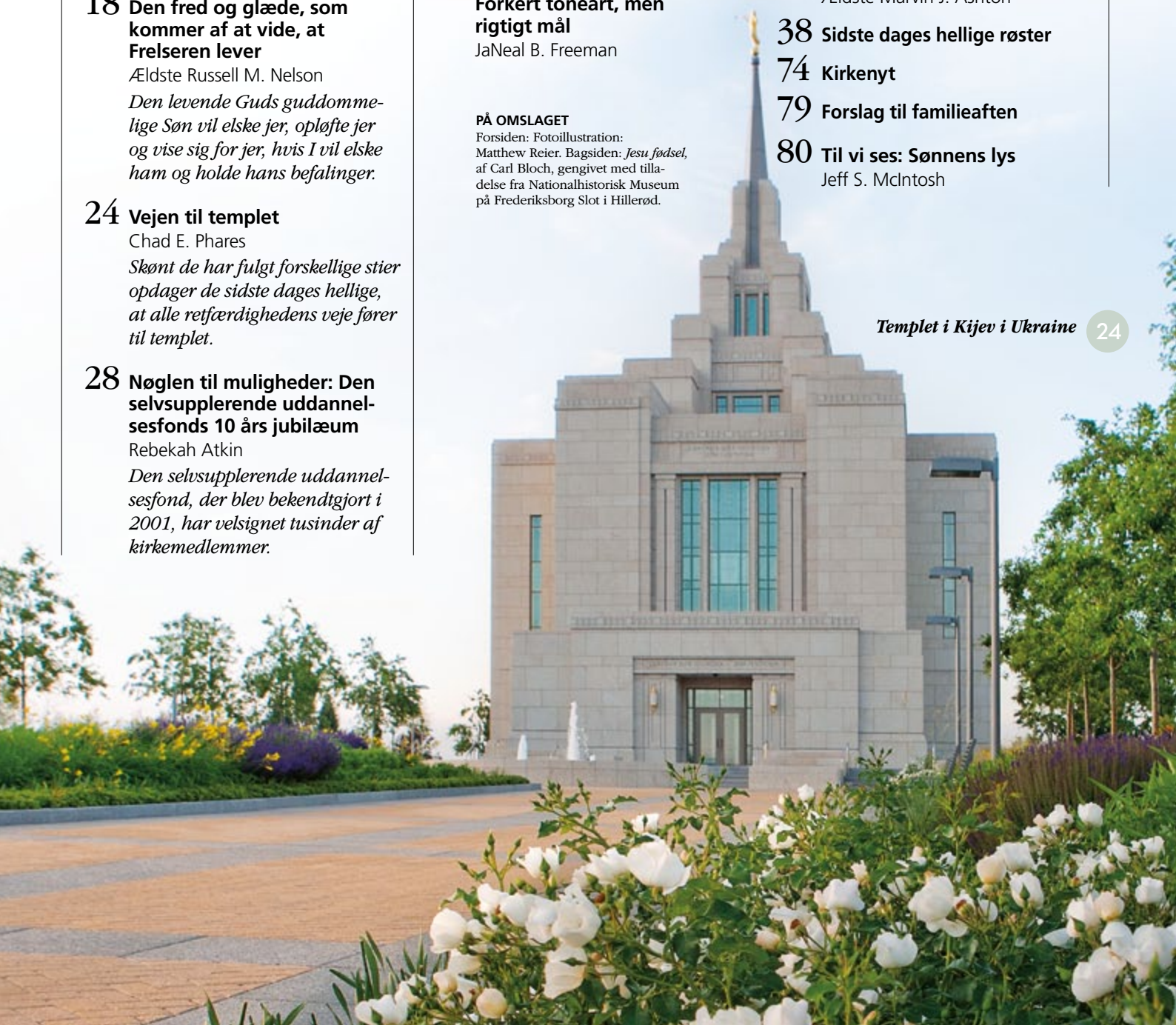
PÅ OMSLAGET

Forsiden: Fotoillustration: Matthew Reier. Bagsiden: *Jesu fødsel*, af Carl Bloch, gengivet med tilladelse fra Nationalhistorisk Museum på Frederiksborg Slot i Hillerød.

- 12** **Tjeneste i Kirken: Min tjeneste som enligt medlem**
Julie Burdett
- 14** **Vi taler om Kristus: Et svar på hvert eneste: »Hvad nu hvis?«**
Michael D. Woodbury
- 16** **Evangeliske klassikere: Vi lærer af Mesteren**
Ældste Marvin J. Ashton
- 38** **Sidste dages hellige røster**
- 74** **Kirkenyt**
- 79** **Forslag til familieaften**
- 80** **Til vi ses: Sønnens lys**
Jeff S. McIntosh

Templet i Kijev i Ukraine

24

42

42 De talte til os: Kom, lad os tilbede ham

Ældste Patrick Kearon

Se om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer.
Vink: En gave under træet.

46 Spørgsmål og svar

Hvordan kan jeg se positivt på fremtiden?

48 Plakat: Du er aldrig alene

49 Sådan ved jeg det: Herren udøste velsignelser

Kim Koung

50 Et sikkert vidne

Ældste Carl B. Pratt

Gælder Moronis løfte også dig?

52 Dette skal være jer et tegn

Whitney Hinckley

Sådan blev profetierne om Jesu Kristi fødsel mirakuløst opfyldt.

55 Omsorgsfulde gaver

Betydningen af det guld, den røgelse og myrra, der blev givet til Kristusbarnet.

56 De skulle ændre sig

Francisco Javier Lara Hernández

Jeg var den eneste i min familie, der antog evangeliet. Nu måtte jeg finde ud af, hvordan jeg skulle reagere, når deres levevis var i modstrid med evangeliske principper.

58 Hils på broder Joseph

Her er noget, som du måske ikke vidste om profeten Joseph Smith.

72

59 Særlige vidner: Hvordan kan jeg følge Frelseren?

Ældste Quentin L. Cook

60 De ord

Angie Bergstrom Miller

Hvad kunne Shelby gøre, når hun hørte sine venner bande?

62 Vores side

63 Tempelkort

64 Få Primary hjem: Skrifterne lærer mig om Frelserens fødsel og hans andet komme

Jennifer Maddy

66 Juletræet

Harriet R. Uchtdorf

Et juleminde fra min barndom i Tyskland.

68 Min missionsfond

Spencer S.

Du kan begynde at spare op til din mission allerede i dag.

69 Trosartiklerne

13 af vore vigtigste doktriner.

70 Til mindre børn

50

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Paul B. Pieper

Vejledere: Keith R. Edwards, Christoffel Golden jun.,
Per G. Malm

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Redaktionel leder: Vincent A. Vaughn

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redaktører: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaktion: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D.
Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer Maddy,
Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J.
Odekir, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul
VanDenBerghe, Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Chefdesignere: C. Kimball Bott, Thomas S. Child,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Produktionsmedarbejdere: Collette Nebeker Aune,
Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim
Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson
Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Distribution

Jesu Kristi Kirke af Sista Dagars Heliga, MOS, Sveagatan 8 A,
441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

**Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, online på
liahona.lds.org; med post til Liahona, Rm. 2420, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller
med e-mail til liahona@ldschurch.org**

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk,
fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk,
italiensk, japansk, kinesisk, kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk,
litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk,
portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk,
svensk, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk,
ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra
sprog til sprog).

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i Liahona kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke
kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner.
Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property Office, 50 East
North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org

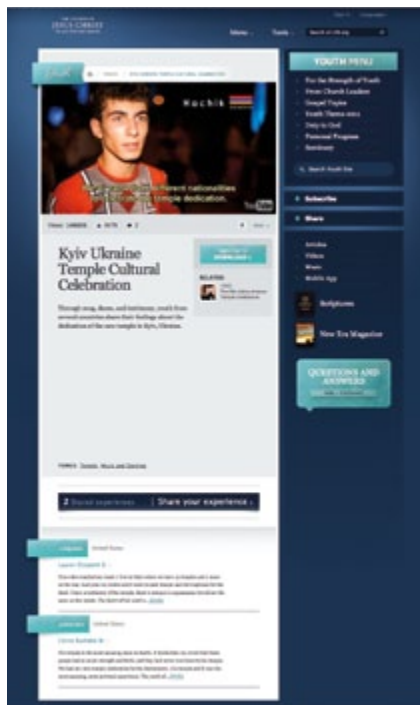
For readers in the United States and Canada:

December 2011 Vol. 160 No. 12. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt
Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change
of address. Include address label from a recent issue; old and
new address *must* be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below.
Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders
(Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mere på Nettet

Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

Den selvsupplerende uddannelsesfond er blomstret, siden præsident Gordon B. Hinckley bekendtgjorde den for 10 år siden (se s. 28). Hvis du vil læse flere succeshistorier, finde ud af, hvordan man opnår et lån fra fonden eller bidrager til den, kan du gå ind på pef.lds.org.

FOR DE UNGE

Læs om, hvordan templet i Kijev i Ukraine har styrket familier (se s. 24) og se, hvordan den **ungdomskultur-festival**, der fandt sted, før templet blev indviet, styrkede de deltagende teenagers vidnesbyrd. Se den inspirerende video (på engelsk) på youth.lds.org (søg efter »Kyiv Ukraine Temple«).

FOR BØRN

Glæd dig over julehistorierne på siderne 64, 66 og 70. Og **se så en video om den første jul bygget over Luk 2**. Gå ind på lds.org/new-testament-videos.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Aktivering , 34	Missionering , 39,
Eksempel , 7, 11, 60	49, 50, 56, 68
Familien , 11, 34, 56	Musik , 11
Forsoningen , 4, 14	Omvendelse , 24,
Helbredelse , 14	34, 42
Helligånden , 50	Profeter , 52, 58
Hjælpeforeningen , 7	Smith, Joseph , 58
Håb , 42, 46	Snow, Lorenzo , 10
Indstilling , 46	Standarder , 60
Jesus Kristus , 4, 14,	Taknemlighed , 4
16, 18, 42, 48, 52,	Tale , 60
55, 59, 64, 70, 80	Tempeltjeneste ,
Jul , 4, 9, 12, 18, 38,	24, 63
39, 40, 41, 42, 52,	Tjeneste , 4, 7, 12,
55, 66, 70, 72, 73	28, 38, 39, 40, 41,
Kaldelser , 12	68
Kirkens historie , 8	Tro , 69
Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond , 28	Uddannelse , 28
Konvertering , 49,	Undervisning , 11,
50, 56	16
	Velsignelser , 4
	Vidnesbyrd , 50

**Præsident
Henry B. Eyring**
Førsterådgiver i Det Første
Præsidentskab

VÆLG AT VÆRE taknemlig

Vor himmelske Fader befaler os at være taknemlige i alt (se 1 Thess 5:18), og han forlanger, at vi takker for de velsignelser, som vi modtager (se L&P 46:32). Vi ved, at alle hans befalinger er givet i den hensigt at gøre os glade, og vi ved også, at det fører til elendighed at overtræde befalingerne.

Så for at være glade og undgå elendighed, skal vi have et taknemligt hjerte. Vi har i vores egen tilværelse set forbindelsen mellem taknemlighed og glæde. Vi vil alle gerne være taknemlige, men det er ikke let konstant at være taknemlig i alle livets trængsler. Sygdom, skuffelser og tab af dem, vi holder af, rammer os til tider. Vore sorger kan gøre det vanskeligt at få øje på vore velsignelser og værdsætte de velsignelser, som Gud har i vente til os.

Det er en udfordring at tælle vore velsignelser, for vi har en tendens til at tage det gode for givet. Når vi mister taget over vores hoved, mad at spise eller venners og families varme omsorg, indser vi, hvor taknemlige vi burde have været, mens vi havde dem.

Og ofte er det sværest for os at være tilstrækkeligt taknemlige for de største gaver, som vi modtager: Jesu Kristi fødsel, hans forsoning, løftet om opstandelse, muligheden for at nyde evigt liv med vores familie, evangeliets gengivelse med præstedømmet og dets nøgler. Kun med Helligåndens hjælp kan vi begynde at fornemme, hvad de velsignelser betyder for os og dem, vi holder af. Og først da kan vi håbe på at være taknemlige i alt og undgå at krænke Gud med vores utaknemlighed.

Vi må bede Gud om ved Helligåndens kraft at lade os se vore velsignelser klart, selv når vi står midt i livets trængsler. Han kan, ved Åndens kraft, hjælpe os til at erkende og føle taknemlighed for de velsignelser, som vi tager for givet. Det, der har hjulpet mig mest, har været at adspørge Gud i bøn: »Vil du ikke nok lede mig til en, som jeg kan hjælpe for dig?« Det er, når jeg har hjulpet Gud med at velsigne andre, at jeg har set mine egne velsignelser tydeligst.

Min bøn blev engang besvaret ved, at et ægtepar, som jeg ikke kendte, bad mig om at tage med dem på hospitalet. Der så jeg et spædbarn, der var så lille, at hun kunne ligge i min hånd. I løbet af sit kun få uger lange liv havde hun været igennem flere operationer. Lægerne havde fortalt forældrene, at der skulle flere vanskelige operationer til, for at hjerte og lunger kunne holde det lille Guds barn i live.

På forældrenes anmodning gav jeg det lille spædbarn en velsignelse. Velsignelsen omfattede løftet om, at hendes liv måtte blive forlænget. Udover at give en velsignelse modtog jeg selv velsignelsen ved et taknemligt hjerte.

Med vor himmelske Faders hjælp kan vi alle vælge at være mere taknemlige. Vi kan bede ham om at hjælpe os med at se vore velsignelser tydeligere, uanset hvilke omstændigheder vi befinder os i. Den dag værdsatte jeg mere end nogensinde det mirakel, at mit eget hjerte og mine egne lunger fungerer. På vej hjem takkede jeg for de velsignelser, som mine børn havde modtaget, og som jeg nu tydeligere kunne se var velvillige mirakler fra Gud og fra gode mennesker omkring dem.

Gud Faderen gav os sin Søn, og Jesus Kristus gav os forsoningen, den største af alle gaver og al gavmildhed.

Mest af alt var jeg taknemlig for tegnene på, at forsoningen fungerede for disse bekymrede forældre og for mig. Jeg havde set håb og Kristi rene kærlighed stråle i deres øjne, selv midt i deres frygtelige prøvelse. Og jeg fornemmede den vished, som man kan føle, hvis man beder Gud om at åbenbare for en, at forsoningen kan gøre det muligt at føle håb og kærlighed.

Vi kan alle træffe det valg at sige tak i vore bønner og bede Gud om vejledning til at tjene andre for ham – især på denne årstid, hvor vi fejrer Frelserens fødsel. Gud Faderen gav os sin Søn, og Jesus Kristus gav os forsoningen, den største af alle gaver og al gavmildhed (se L&P 14:7).

Når vi udtrykker tak i vore bønner, kan vi se storheden af disse velsignelser og alle vore øvrige velsignelser og derved opnå et mere taknemligt hjerte. ■

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Når vi nedskriver vore oplevelser og velsignelser, kan det være en hjælp til at huske dem, og det giver os noget at se tilbage på. Overvej at bede dem, du underviser, om at nedskrive det, som de er taknemlige for – som en hjælp til at huske de velsignelser, de har modtaget, erkende velsignelser i nuet og se frem til de velsignelser, der venter forude.

Du kan også opmuntre dem, du underviser, til at følge præsident Eyrings eksempel og bede vor himmelske Fader om at lede dem til nogen, som de kan hjælpe eller tjene.

Tag taknemlighedsudfordringen op

John Hilton III og Anthony Sweat

Lad os ikke bare tale om at tælle vore velsignelser – lad os gøre det! Skriv en liste med 100 ting, som du er taknemlig for. Hvis det lyder af meget, så prøv det her:

1. Skriv ti fysiske egenskaber, som du er taknemlig for.
2. Skriv ti materielle goder, som du er taknemlig for.
3. Skriv navnene på ti nulevende mennesker, som du er taknemlig for.
4. Skriv navnene på ti afdøde mennesker, som du er taknemlig for.

5. Skriv ti ting fra naturen, som du er taknemlig for.
6. Skriv ti ting om i dag, som du er taknemlig for.
7. Skriv navnene på ti steder i verden, som du er taknemlig for.
8. Skriv ti moderne opfindelser, som du er taknemlig for.
9. Skriv ti slags madvarer, som du er taknemlig for.
10. Skriv ti ting fra evangeliet, som du er taknemlig for.

Når vi udfærdiger sådan en liste, opdager vi, at 100 ting kun er en begyndelse på alt det, som Gud har givet os.

BØRN

Hjælp mig med at se mine velsignelser

Felipe beder Gud om at hjælpe ham med at se de velsignelser, han har. Hjælp ham med at finde noget, han kan være taknemlig for, ved at slå en ring om dem. Sørg for, at du ikke overser de ting,

der er skjult i billedet: Hus, banan, hund, kirke, skole, tøj, cykel, guitar, bold og blomst.

Overvej at skrive en liste over ting, som du er taknemlig for, og vise den til din familie.

Et større handlerum

Herren, hans kirke, familier og samfund har brug for retskafne kvinders indflydelse. Faktisk har ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum sagt, at »enhver søster i denne kirke, der har indgået pagter med Herren, har en guddommelig forpligtelse til at medvirke til at frelse sjæle, til at lede verdens kvinder, til at styrke Zions hjem og til at opbygge Guds rige.«¹

Nogle søstre spekulerer måske over, om de kan nå så høje mål. Men, som Eliza R. Snow (1804-1887), den anden hovedpræsident for Hjælpeforeningen, sagde: »Der findes ingen søster, der er så isoleret, eller hvis sfære er så begrænset, at hun ikke kan udrette en hel del for at grundfæste Guds rige på jorden.«² Søster Snow har også sagt, at Hjælpeforeningen blev organiseret »for at udrette enhver god og ædel gerning«.³

Deltagelse i Hjælpeforeningen øger vores indflydelsessfære ved at give hver søster mulighed for at opbygge tro, styrke familier og hjem og yde tjeneste både hjemme og ude i verden. Og heldigvis behøver vores indsats som enkeltpersoner og Hjælpeforeninger ikke at være stor og overvældende, men den bør være velovervejet og vedvarende. Retskafne skikke såsom daglig personlig og familiebøn, dagligt skriftstudium og vedholdende udførelse af kirkekaldelser kan medvirke til at øge troen og opbygge Herrens rige.

Til søstre, som måtte spekulere over, om disse små bidrag betyder noget, siger ældste Ballard: »Enhver søster, der står for sandhed og retskaffenhed mindsker det ondes indflydelse. Enhver søster, der styrker og beskytter sin familie, udfører Guds værk. Enhver søster, der lever som en Guds kvinde, bliver et lys, som andre kan følge, og hun sår det retskafne indflydelses frø, som høstes i flere årtier fremefter.«⁴

Gennemgå dette materiale og drøft det på passende vis med de søstre, du besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke dine søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af dit eget liv.

Hvad kan jeg gøre?

1. Hvordan kan jeg hjælpe de søstre, som jeg besøger, med at se og anvende deres evner til at øve en retskaffen indflydelse?
2. Hvordan kan jeg anvende mine enestående gaver og talenter til at velsigne andre?

Fra skrifterne

1 Kor 12:4-18;
1 Tim 6:18-19;
Mosi 4:27; TA 1:13

Du kan finde yderligere oplysninger på reliefsociety.lds.org.

Fra vores historie

Eliza R. Snow, der virkede som sekretær, da Hjælpeforeningen blev organiseret i Nauvoo, blev af præsident Brigham Young (1801-1877) kaldet til at rejse rundt i Kirken og hjælpe biskopperne med at organisere Hjælpeforeningen i deres menigheder.

Søster Snow sagde: »Hvis nogle af Israels døtre og mødre føler sig den mindste smule begrænsede i deres nuværende virkefelt, vil de nu finde rigeligt med spillerum til at gøre godt med enhver kraft og evne, de så gavmildt er udstyret med ... Præsident Young har åbnet døren for et nyttigt, bredt og omfattende virkefelt.«⁵

NOTER

1. M. Russell Ballard, »Retskafne kvinder«, *Liahona*, dec. 2002, s. 39.
2. Eliza R. Snow, »An Address«, *Woman's Exponent*, 15. sep. 1873, s. 62.
3. Eliza R. Snow, »Female Relief Society«, *Deseret News*, 22. apr. 1868, s. 81.
4. M. Russell Ballard, *Liahona*, dec. 2002, s. 39.
5. Eliza R. Snow, *Deseret News*, 22. apr. 1868, s. 81.

Små og enkle ting

»Ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting«
(Alma 37:6).

KIRKEHISTORIE FRA HELE VERDEN

Mexico

De første sidste dages hellige missionærer ankom til Mexico i 1875. De delte sig i to grupper. Den ene gruppe sendte uddrag af Mormons Bog på spansk til indflydelsesrige ledere i hele landet og underviste mange mennesker, men de opnåede ingen konvertitter. Den anden gruppe

døbte Mexicos første fem medlemmer af Kirken i Hermosillo i Sonora. Fire år senere anmodede en af de ledere, Plotino C. Rhodakanaty fra Mexico City, der havde modtaget kirkelitteratur i 1875, om at blive døbt sammen med flere andre. I 1885 lå en spansk oversættelse af Mormons Bog klar.

I mange år oplevede landet politiske spændinger, men de tidlige medlemmer forblev trofaste. Kirkens første

spansktalende stav, Mexico Stav, blev oprettet den 3. december 1961. Kirken stiftede flere skoler, blandt andet Benemérito de las Américas, der blev åbnet i Mexico City i 1963, og som stadig fungerer.

Det første tempel, der blev opført i Mexico, ligger i Mexico City og blev indviet i 1983. I 2000 var der indviet otte templer i Mexico.

I 2004 blev Mexico det første land uden for USA, der havde en million medlemmer.

Kirkeledere deltager i første spadestikceremoni for Benemérito de las Américas den 4. november 1963.

KIRKEN I MEXICO	
Medlemstal	1.234.545
Missioner	23
Stave	221
Menigheder og grene	2.009
Templer	12 fungerende; yderligere et er bekendtgjort

De tidlige pionerers jul

De barske vintermåneder skabte vanskeligheder for de fleste af pionererne, og der var ofte meget få ressourcer til julegaver og julefestligheder. Men det afholdt ikke de første pionerer fra at skabe særlige juleminder i højtiden. Her er et par beretninger om, hvordan julen blev fejret i pionertiden:

Min lykkeligste jul

»Min første jul i Saltsødalene faldt på en lørdag. Vi fejrede dagen på sabbatten. Vi samlede alle omkring flagstangen midt i fortet. Der afholdt vi et møde. Og sikke et møde det blev. Vi sang lovprisninger til Gud. Vi forenedes i indledningsbønnen, og jeg har aldrig glemt dagens taler. Der blev udtrykt taknemlighed og opmuntring, ikke et eneste pessimistisk ord hørtes. Folk var forhåbningsfulde og livsglade, fordi de havde tro på fremtiden. Efter mødet gav vi alle hånd til hinanden. Nogle græd af glæde. Børnene legede i indelukket og omkring bålene den aften. Vi samlede og sang »Kom, kom, Guds folk, fremad og frygter ej, kun med mod fremad drag! Vi fik kogt kanin og en smule brød til middag. Vi havde alle nok at spise, og der herskede en stemning af fuldkommen fred og god vilje. Jeg har aldrig oplevet en lykkeligere jul i hele mit liv.«

Ukendt forfatter, citeret af Bryant S. Hinckley, i Kate B. Carter, red., *Our Pioneer Heritage*, 20 bind, 1958-1977, 14:198.

Du milde, som tiden dog flyver

»En aften, da jeg var 16 år, holdt far en julefest for sine børn og deres familier og de nærmeste naboer. Vi dansede. Mine brødre var musikere. Vi vidste, at det var fars hensigt at afslutte festen kl. 22, hvilket han gjorde midt i en squaredans

ved at give musikerne besked på at holde inde. Men far vidste ikke, at mine brødre havde løftet mig op til uret mange gange den aften. Hver gang stillede jeg det en halv time tilbage. Det må have været langt over midnat, da festen endelig sluttede.«

Fra Christian Olsens slægtsoptegnelse, i Carter, *Our Pioneer Heritage*, 15:199.

En munter tid

»Da børnene vågnede julemorgen i 1849, fandtes der ikke en dukke i hele landet, nej, end ikke en sukkerstang eller et æble fandtes i hytterne. Men børnene og deres forældre var alligevel glade. De var glade for, at de stadig havde lidt at spise, og fremtiden syntes dagligt lysere

for dem i deres nye hjem. Men skønt der hverken var dukker eller legetøj til børnene, så glemte fædre og mødre ikke julen, og inden dagen var omme, havde alle en munter tid.

Om aftenen mødtes de i John Rowberrys hytte. Det var det hus, hvor de første møder afholdtes. De havde en god gammeldags danseaften som afslutning på dagen, og det var den muntreste skare, der nogensinde har været samlet til en julefest ... Men det store minus var musikken. Man havde ikke et eneste instrument. Cyrus Call var god til at fløjte, og han fløjtede mange melodier, mens de glade pionerer dansede.«

Sarah Tolman, i Kate B. Carter, red., *Treasures of Pioneer Heritage*, 6 bind, 1952-1957, 4:197-198.

STORE PERSONLIGHEDER

Præsident Lorenzo Snow (1814-1901)

Skønt Lorenzo Snow senere blev Kirkens femte præsident, havde han ikke den store interesse i at blive døbt, før hans søster, Eliza, opfordrede ham til at deltage i hebraiskundervisningen i Profeternes Skole i Kirtland i Ohio. Joseph Smith og andre kirkeledere deltog også i undervisningen. Lorenzo blev hurtigt interesseret i evangeliet og blev medlem af kirken den 19. juni 1836. Ældste Snow udførte siden en mission i Italien, på Sandwichøerne (det nuværende Hawaii) og i Storbritannien, hvor han overrakte et eksemplar af Mormons Bog til dronning Victoria.

Ældste Snow besad enestående gaver, som han anvendte i Herrens tjeneste. I sin patriarkalske velsignelse blev han lovet, at skønt han ville opnå en høj alder, skulle han ikke mærke alderens byrder. Hans livskraft gjorde det muligt for ham at forblive aktiv i sine sene år som apostel og profet. Han brugte også præstedømmet til at oprejse flere mennesker fra de døde.

Under præsident Snows tid som profet, døjede de sidste dages hellige i det sydlige Utah med tørke. Mens præsident Snow talte ved en konference i St. George i det sydlige Utah, blev han inspireret til at love de hellige, at det ville begynde at regne, og at de ville opnå en frodig høst, hvis de bare ville betale tiende. Skønt de hellige betalte deres tiende, gik der flere måneder uden regn. Præsident Snow tryglede Herren om at sende regn. Senere modtog han et telegram med ordene: »Regn i St. George«.

Du kan læse mere i Francis M. Gibbons, Lorenzo Snow: Spiritual Giant, Prophet of God, 1982.

Øverst: Portræt af Lorenzo Snow fra ca. 1865. I midten: Præsident Snow (i midten) med sine rådgivere i Det Første præsidentskab, George Q. Cannon (til venstre) og Joseph F. Smith (til højre) i 1900. Nederst: De sidste dages hellige blev velsignet med regn til deres afgrøder, da de fulgte præsident Snows opfordring til at betale tiende.

FORKERT TONEART, MEN RIGTIGE MÅL

JaNeal B. Freeman

Min far sang en form for musik, der var helt hans egen – han var ikke tenor, ikke bas, men lidt af hvert. Skønt far ikke kunne skelne et almindeligt C fra et A med b for, sang han højt og kraftigt.

Jeg kan ikke mindes, at jeg nogensinde har skammet mig over min fars sang, men jeg kan huske, at jeg har været både forbløffet og uforstående over hans muntre lyde. Var han slet ikke klar over, at andre hørte ham?

Min far elskede evangeliets salmer, og han ville ikke lade manglende talent stå i vejen for hans tilbedelse gennem musik. Han sang med glæde, begejstring og følelse. Jeg glædede mig over, hvordan han kunne synge en salme som »Guds Ånd som en ild« med kraft og overbevisning og kort efter synge en nadversalme med ømhed og ærbødighed.

En eftermiddag lærte min far mig en vigtig lektie ved hjælp af en salme. Jeg spillede klaver, som jeg så ofte gjorde for at gear ned efter en lang skoledag. Min far, der altid var på udkig efter tid til sine børn, kom ind og sluttede sig til mig. Det var en rutine, jeg var bekendt med: Han bladrede i salmebogen, fandt en sang og fik mig til at spille den, mens han sang.

Denne bestemte dag fandt far salmebogen frem og slog op på en salme.

»Det her er en rigtig god sang. En af mine yndlingsange,« sagde han og anbragte bogen på klaveret. Det var »En stakkels sorgbetyngt mand«. Far sagde, at det var en af profeten Joseph Smiths yndlingssalmer, og at Joseph havde bedt John Taylor om at synge den sang i Carthage, kort før Joseph og Hyrum blev slået ihjel.

Så sang far alle syv vers, men jeg akkompagnerede ham. I det øjeblik skete der to forbløffende ting. Den første var, at min far sang hele sangen uden at synge en falsk tone. Hans A'er var faktisk A'er! Fars stemme var uprætentiøs og enkel, og i mine ører lød den smuk. Den anden forbløffende hændelse var mindre overraskende, men meget vigtigere. Mens min far sang, vidste jeg, at han elskede Joseph Smith og havde et vidnesbyrd om hans profetiske kaldelse. Ånden vidnede for mig, at Joseph Smith var profet.

Min far døde få år senere, og jeg tænker ofte på den dag og den betydning, som den fik for mig. En vigtig del af mit vidnesbyrd om evangeliet holdes på plads takket være en far, der, skønt han »ikke kunne synge«, valgte at synge af hele sit hjerte. ■

GRIB MULIGHEDEN FOR AT UNDERVISE

»Udover at vise de unge vejen gennem vores eksempel,

leder vi dem ved at forstå dem og gå sammen med dem på evangeliets sti. For rigtigt at forstå, hvad der rører sig i deres hjerte, må vi gøre mere end bare være i det samme rum eller komme til de samme familie- og kirkeaktiviteter. Vi må planlægge og gøre brug af de øjeblikke med mulighed for at undervise, som kan sætte et dybt og varigt spor i deres sind og hjerte ...

Jeg håber, at vi får muligheden for at bære vores vidnesbyrd om, at vi ved, at Gud lever, og at Jesus er Kristus. Jeg håber, at vi vil bære vores vidnesbyrd, så vore børn kan vide, hvad der rører sig i hjertet på os, og at vi elsker dem. Den største kærlighed og de største belæring bør finde sted i hjemmet.«

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum, »Vores pligt mod Gud: Forældres og ledes mission for den opvoksende slægt«, Liahoa, maj 2010, s. 95-98.

MIN TJENESTE SOM ENLIGT MEDLEM

Julie Burdett

Kirkens Tidsskrifter

*Da jeg modtog en ny kaldelse, blev jeg lamslået.
»Kan jeg klare det?« spurgte jeg mig selv.*

For små syv år siden, da jeg var 29, flyttede jeg til Utah fra Oregon i USA. Efter at have overvejet mulighederne valgte jeg at komme i min lokale familiemenighed, fordi jeg mente, at jeg trængte til en afveksling fra de menigheder for unge voksne, som jeg var kommet i.

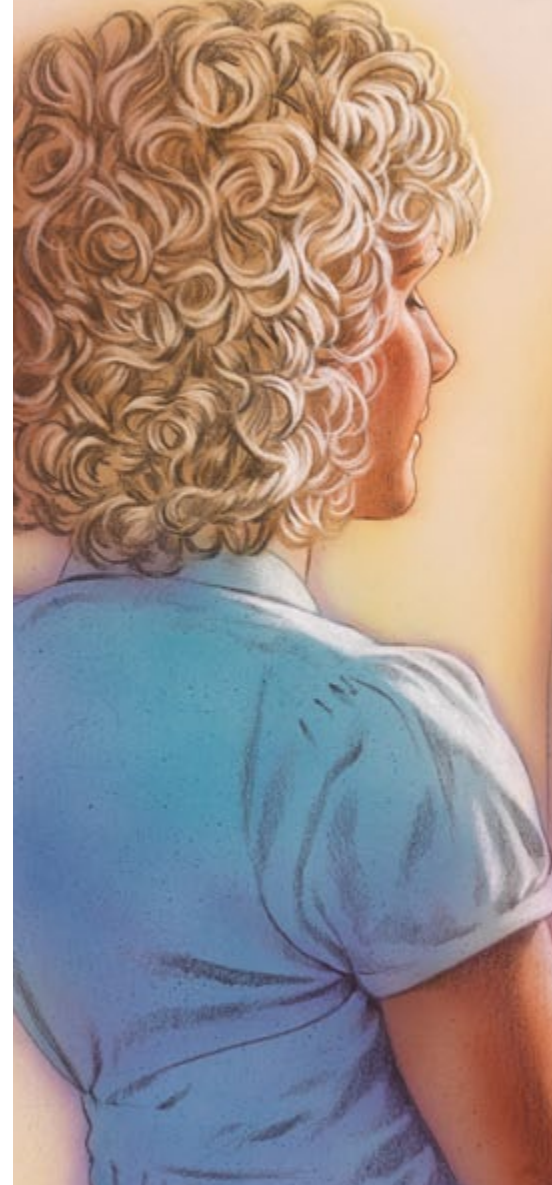
Mine forældre har opdraget mig til altid at sige ja til kirkekaldelser, så jeg traf en aftale med biskoppen for at sige, at jeg var parat til at yde en indsats. Der gik ikke lang tid, før jeg underviste de femårige i Primary, hvilket jeg holdt meget af. Fem måneder senere kaldte biskoppen mig til primarypræsident. Jeg var lamslået. »Kan jeg klare det?« spurgte jeg mig selv.

Da jeg jo var enlig og barnløs, funderede jeg over, om jeg var kvalificeret til at tjene i den kaldelse. Det havde været min erfaring fra tidligere familiemenigheder, at primarypræsidenterne var lykkeligt gifte, erfarne og hengivne mødre. Men jeg huskede, hvad mine forældre havde lært mig, så jeg tog imod den nye kaldelse. Biskoppen havde virkelig taget formaningen om, at biskopper skal »finde meningsfulde kaldelser til alle unge voksne« til sig.¹ Kaldelsen var nok lidt mere meningsfuld, end jeg havde ventet, men jeg var taknemlig for den.

Da jeg tjente i min nye kaldelse, havde jeg mange søde, sjove og inspirerende stunder med børnene. Et

år opførte vi et krybbespil til fællestid op mod jul. Vi sang sange. Vi skaffede kapper og håndklæder til turbaner til hyrderne og til Josef. Vi havde glimmerkranse til englens hoveder. Vi fremstillede sølvpapirsbeklædte kartonkroner til de vise mænd.

Mens vi fremførte juleberetningen og sang højtidens hellige salmer, lagde jeg mærke til den lille pige, som spillede Maria. Hendes eksempel på ærbødighed og mildhed, mens hun knælede og ømt holdt den dukke, der gjorde det ud for Jesusbarnet, rørte mig dybt. Den Ånd, som var til stede i det øjeblik, gjorde mig taknemlig for en kærlig himmelske Fader, fordi han havde sendt vor Frelser og havde

styrket mit vidnesbyrd om hans vigtige og kærlige mission. Det gjorde mig også taknemlig for den storslåede velsignelse, jeg havde modtaget, da jeg blev kaldet til at tjene, og for en inspireret biskop, som havde gjort den tjeneste mulig.

I Lære og Pagter kan vi læse: »Hvis I nærer ønske om at tjene Gud, er I derfor kaldet til arbejdet« (L&P 4:3). Skønt dette vers normalt forbindes med missionering, foretrækker jeg at tro, at det kan gælde for enhver form for evangelisk tjeneste.

Uanset ægteskabelig eller social status er enhver af os først og fremmest barn af en kærlig himmelsk Fader, som ønsker, at vi skal udvikle

os, styrke vore talenter, tjene hinanden og hjælpe hinanden med at vende hjem til ham.

Den accept og kærlighed, som jeg fornemmede i den menighed, var øjeblikkelig, og den lever i mit hjerte den dag i dag. Mit ønske om at tjene blev anerkendt og anvendt, mange mennesker tog imod mig og bød mig velkommen, og min himmelske Fader velsignede mig virkelig. Takket være venlige og opmærksomme ledere er jeg blevet velsignet med at undervise og lære af nogle af hans mest vidunderlige børn. ■

NOTE

1. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 16.3.3.

KÆRLIG OPMÆRKSOMHED

»Skønt mange unge voksne medlemmer er

fuldt rustet til at klare livet og dets problemer, har de stadig brug for kærlig opmærksomhed fra Kirken og dens medlemmer, så de bekræftes i, at de gør nytte, og at Gud elsker dem hver især.«

Præsident James E. Faust (1920-2007), andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Byd alle velkommen«, *Liahona*, aug. 2007, s. 4.

Et svar på hvert eneste: »HVAD NU HVIS?«

FORSONINGENS HELBREDEDE KRAFT

»[Jesus Kristus] kender vore kvaler, og han er der for os. Ligesom den barmhjertige samaritaner i hans lignelse, forbinder han vore sår og tager sig af os, når han finder os sårede i vejkanten (se Luk 10:34). Brødre og søstre, den helbredende kraft i hans forsoning er for jer, for os, for alle.«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Han helbreder dem, der bærer tunge byrder«, Liahona, nov. 2006, s. 7.

»Og [Jesus] skal gå omkring og lide smerter og trængsler og fristelser af enhver art; og dette for at det ord må blive opfyldt, som lyder: Han vil påtage sig sit folks smerter og sygdomme« (Alma 7:11).

Michael D. Woodbury

For en del år siden gled min scooter væk under mig, og jeg væltede midt på vejen. Næsten øjeblikkeligt blev jeg ramt af et andet køretøj – et stort køretøj – og blev slæbt hen ad vejen. De, der anmeldte ulykken, sagde, at det var en dødsulykke.

Da ambulancefolkene opdagede, at jeg stadig var i live, kørte de mig med fuld udrykning på hospitalet, hvor jeg gennem de næste mange dage blev opereret flere gange. Mens jeg lå i respirator og var bevidstløs, lagde min far og andre hænderne på mig og velsignede mig ved præstedømmets kraft. Fra det øjeblik forløb helingsprocessen mirakuløst. Men vigtigere end det, der rent fysisk skete med mig, var det, som skete åndeligt.

Den oplevelse åbnede mit hjerte for Frelserens indflydelse. En uge efter ulykken kom jeg atter til bevidsthed og

erfarede, hvad der var sket. Jeg indså, at Herren havde beskyttet mig og havde gjort det muligt for mig at forblive hos min kone og mine børn her på jorden. Jeg oplevede, at Gud ikke havde svigtet mig, men trøstet mig. Snarere end at føle mig traumatiseret og overvældet af den genoptræning, som ventede, følte jeg en indre fred.

I de dage, der fulgte, nåede min kærlighed til min himmelske Fader og Jesus Kristus nye højder, og mit ønske om at forblive trofast hele livet blev styrket. Jeg så Herrens kærlighed i de gode mennesker, som jeg mødte. Og jeg så, at min himmelske Fader hørte og besvarede de bønner og den faste, som mennesker fra mange trossamfund frembar på mine vegne.

Når jeg har fortalt denne historie til andre, har der altid været en endeløs

række af »hvad nu hvis«-spørgsmål. »Hvad nu, hvis du var død?« »Hvad nu, hvis du aldrig var blevet i stand til at gå igen?« »Hvad nu, hvis du havde døjet med svære smerter resten af livet?« Det forbløffende er, at forsoningen rummer et svar på hvert eneste: »Hvad nu hvis«.

Takket være forsoningen opstår jeg, og enhver fysisk skavank eller smerte fjernes. Min hustru, vore børn og jeg er beseglet som en evig familie. Det gør også forsoningen mulig. Hvis vi går fremad med tro på vor Frelser, når prøvelserne møder os her i livet, og holder ud til enden, sikrer forsoningen os en vej, som vi skal følge, og den giver os løftet om, at evigt liv venter os derude. ■

Du kan læse mere om dette emne i Matt 11:28-30; 3 Ne 17:7-9; og Bruce C. Hafen, »Hovedpynt i stedet for aske: Jesu Kristi forsoning«, *Stjernen*, apr. 1997, s. 39.

HVORDAN STYRKER HERREN OS?

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum hjælper med at besvare det spørgsmål i sin generalkonferencetale »I Herrens styrke« (*Liahona*, nov. 2004, s. 76-78).

- »I Herrens styrke kan vi gøre, udholde og overvinde alt.
- Denne bemyndigende og styrkende side af forsoningen hjælper os med at forstå, handle og blive gode på måder, som vi aldrig ville genkende eller udrette med vores begrænsede jordiske kapacitet.
- I Herrens styrke og ved hans nåde ved jeg, at I og jeg kan blive velsignet til at opnå alt.«

Overvej at fortælle en anden om dit vidnesbyrd om de velsignelser, som er en følge af Jesu Kristi forsoning.

VI LÆRER AF Mesteren

Ældste Marvin J. Ashton (1915-1994)

De Tolv Apostles Kvorum

Marvin J. Ashton blev ordineret til apostel den 2. december 1971. Den følgende artikel er et uddrag af en tale, som han holdt på Brigham Young University den 5. juni 1988.

Så længe jeg kan mindes, har jeg næret en særlig kærlighed til Jesus Kristus. Han lærte os, at han var den levende Guds Søn. Jeg lærte, at han var min ven, min lærer og min styrke. I de senere år, hvor kaldelsen til og ansvaret for og æren af at bære et særligt vidnesbyrd om ham har meldt sig hos mig, har jeg stræbt efter at lære af hans liv og hans veje. Han er virkelig Mesterlæreren. Som en støtte i mit virke og ansvar slår jeg ofte op i det ottende kapitel i Johannes-evangeliet i Det Nye Testamente og søger styrke, vejledning og eksempel. Tillad mig at tage jer med på en vandring gennem nogle af de vers for at styrke vores liv og vores forhold til Jesus. Disse linjer og ord hjælper mig med bedre at forstå ham, og det giver mig et ønske om at gøre og være mere som han ...

[De skriftkloge og farisæerne] førte en kvinde, som var grebet i ægteskabsbrud frem for ham. Disse fjender ... søgte at narre ham. De anbragte hende midt imellem sig som en udstillingsgenstand, som en synder, som noget urent. Han veg ikke bort fra hende ... Hun var grebet i ægteskabsbrud – på fersk

gerning. Der var ingen tvivl om hendes skyld. De lokkede ham i det, der syntes at være en umulig situation. Moseloven sagde, at hun skulle stenes. »Hvad siger du?« (Joh 8:5) spurgte de for at friste og narre ham og sætte ham i en umulig situation.

Uanset hvad han svarede, ville han blive anklaget for at have handlet og bedømt forkert. De fristede ham for at se, om de kunne få ham til at tabe besindelsen og glemme, hvem han var. Det ville være grusomt at stene hende. Det ville være forkert at ignorere hende ... Han bøjede sig ned og skrev i støvet, som om han ikke ænsede dem (derved fangede han deres opmærksomhed og beredte alle inden for hørevidde på at blive undervist) ... Og mens der var stille, spurgte de igen. Jeg kan høre deres snu spørgsmål: »Kom nu. Sig nu noget. Nu har vi dig. Er du bange for at svare?« Men Jesus havde styr på det ...

Jesus rettede sig op i ydmyg og sagtmodig majestæt og sagde disse stærke ord: »Den af jer, der er uden synd, skal kaste den første sten på hende« (Joh 8:7). Et fuldkomment svar fra en fuldkommen person.

I vore ansvar, situationer og kaldelser i dag skal vi igen og igen mindes om dette. I al vores omgang med mennesker, lad da den, som er uden synd, være den første til at kritisere eller finde fejl eller nedgøre ... Han

bøjede sig ned og skrev i støvet. De hørte, hvad han sagde. De fornemmede styrken af hans tavshed, mens han ikke mælede et ord. Overbevist af deres egen samvittighed gik de bort på egen hånd, uden at blive jaget bort. De gik, en for en – ikke for at finde sten, men for at pleje deres åndelige sår.

Han stod alene tilbage med kvinden. Jeg er glad for, at det er nedfældet. Nogle af os har en tendens til at undgå at omgås dem, der er faldet ... Han sagde: »Hvor blev de af? Var der ingen, der fordømte dig?« (Joh 8:10) ... Jesus Kristus gav sig tid til at spørge og lytte. Åh, hvis vi dog bare kunne gøre det! Det ville gøre vores svar så lette, så meget bedre ...

Kvinden, der var grebet i ægteskabsbrud, besvarede Herrens spørgsmål om anklagerne ved at sige: »Nej, Herre, ingen.« Og så faldt denne stærke udtalelse: »Gå, og synd fra nu af ikke mere« (Joh 8:11). Mesteren underviste den dag, og han underviser også nu. Hans storslåede budskab lyder: Afsky synden, men elsk synderen. Jeg håber, at det kan give os styrke, selvsikkerhed og et tættere forhold til vor Frelser, Jesus Kristus. Jesus bifaldt ikke ægteskabsbrud. Han viste kvinden kærlighed, i stedet for at give hende en myndig irettesættelse. Hun og hendes anklagere havde brug for en lektion i kærlighed. Situationen krævede barmhjertighed og medfølelse. Hvor er det dog berigende at vide, at Jesus mente, at mennesket er større end alle sine synder. Er der noget at sige til, at han blev omtalt som »Den gode hyrde«? Han elskede alle sine får, uanset om de var vildfarne, sultne, hjælpeløse, frysende eller tabte.

I slutningen af denne storslåede undervisning, denne lektion i kærlighed og

medfølelse, findes et betydningsfuldt vers.

»Atter talte Jesus og sagde: »Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys« (Joh 8:12).

Lad os følge hans lys. Lad os ofte vende tilbage til disse ord. Jeg bærer vidnesbyrd om, at de er blevet bevaret til gavn for os alle. ■

Tegnsætning og grammatik er gjort tidssvarende. Hvis du vil læse hele den engelske tekst, så gå ind på speeches.byu.edu.

DEN FRED OG GLÆDE, SOM KOMMER AF AT VIDE, AT

FRELSE LEVER

Som et særligt vidne om hans hellige navn vidner jeg om, at Jesus Kristus er den levende Guds guddommelige Søn.

Som en af de tolv apostle kan jeg sige, at medlemmer af De Tolv værdsætter det privilegium at undervise og vidne om vor elskede Frelser. Vi bærer med glæde vidnesbyrd om hans liv, hans tjenestegering og hans jordiske virke.

Vi mindes Frelserens ydmyge fødsel ved denne højtid, selv om vi ved, at den ikke fandt sted i december. Herren er højst sandsynlig født i april. Både skrifterne og historiske kendsgerninger antyder, at tidspunktet var om foråret omkring den jødiske påske (se L&P 20:1).

Skrifterne forkynder, at hans mor, Maria, var trolovet med Josef (se Matt 1:18; Luk 1:27). Deres trolovelse har mindet om en moderne forlovelse, som senere følges af den faktiske vielse.

Lukas' beretning nævner, at englen Gabriel viser sig for Maria, da hun erfarede sin jordiske mission:

»Og englen kom ind til hende og hilste hende med ordene: »Herren er med dig, du benådede ...

Da sagde englen til hende: »Frygt ikke, Maria! For du har fundet nåde for Gud.

Se, du skal blive med barn og føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus.

Han skal blive stor og kaldes den Højstes søn« (Luk 1:28, 30-32).

Læg mærke til *søn* og *Højeste*. Vor himmelske Fader er den *Højeste*. Jesus er *søn* af den *Højeste*.

»Maria sagde til englen: »Hvordan skal det gå til? Jeg har jo aldrig været sammen med en mand.«

Englen svarede hende: »Helligånden skal komme over dig, og den Højstes kraft skal overskygge dig. Derfor skal det barn, der bliver født, også kaldes helligt, Guds søn« (Luk 1:34-35).

**Ældste
Russell M. Nelson**

De Tolv Apostles
Kvorum

Inden Josef og Maria var sammen, ventede hun det hellige barn. Josef ønskede at beskytte Maria (se Matt 1:18-19, så hun kunne blive skånet for den straf, der blev tilmålt en kvinde, som var gravid uden for ægteskabet. Mens Josef tænkte på dette, viste englen Gabriel sig for ham og sagde:

»Josef, Davids søn, vær ikke bange for at tage Maria til dig som hustru; for det barn, hun venter, er undfanget ved Helligånden.

Hun skal føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus; for han skal frelse sit folk fra deres synder« (Matt 1:20-21).

Maria og Josef behøvede ikke at blive belært om den dybe betydning af navnet *Jesus*. Den hebraiske rod, som det er udledt af, er *Jehoshua* eller *Jehosva*, som betyder »Jahve er frelsen«, ¹ Så Gud Herren Jahves værk, han, som snart skulle kaldes Jesus, var at frelse. Han skulle være verdens Frelser.

I Mormons Bog læser vi en samtale mellem Nefi og en engel, som spurgte: »Forstår du Guds velvilje?»

Nefi svarede: »Jeg ved, at han elsker sine børn; alligevel forstår jeg ikke betydningen af alting.«

»Og han sagde til mig: Se, jomfruen, som du ser, er Guds Søns mor på kødets vis.

... jeg så, at hun blev borttrykket i Ånden, og efter at hun havde været borttrykket i Ånden en stund, talte englen til mig og sagde: Se!

Og jeg så og skuede igen jomfruen, der bar et barn i sine arme.

Og englen sagde til mig: Betragt Guds lam, ja, selve den evige Faders Søn!« (1 Ne 11:16-21).

Visdom fra Lukas

Vi får dyrebar viden fra den elskede og velkendte historie, som vi kender som juleevangeliet i Lukas, kapitel 2:

»Og det skete i de dage, at der udgik en befaling fra kejser Augustus om at holde folketælling i hele verden« (Luk 2:1).

Det var en skatteregistrering, en folketælling og et mandtal – en registrering af alle borgere i romerriget.

Kong Herodes havde befalet, at folket skulle tælles i den by, deres forfædre kom fra. Maria og Josef, som da boede i Nazaret, skulle rejse sydpå til Davids by, en afstand på omtrent 145 km. Måske rejste de endda endnu længere, hvis de skulle uden om den mellemliggende, fjendtligtsindede provins Samaria.

De rejste helt sikkert sammen med slægtninge, som også var på vej til deres forfædres by. Denne vanskelige rejse blev uden tvivl foretaget med deres dyr, såsom hunde

Et karavanserai, hvor Maria og Josef muligvis har overnattet, var typisk rektangulært og bestod af en central gårdsplads til dyrene, omgivet af små båse, hvor mennesker sov.

og æsler. De har sandsynligt slået lejr udendørs flere nætter, fordi deres rejse har taget tre til fire dage. Da de nåede Betlehem, kom tiden for det hellige barns fødsel.

»... og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, for der var ikke plads til dem i herberget« (Luk 2:7).

Dette vers er meget betydningsfuldt og beriges af kendskabet til et ord fra den oprindelige græske tekst til Det Nye Testamente og en forståelse af kulturen på stedet på den tid. Det ord, som »herberg« er oversat fra, er *kataluma*.² Det græske præfiks *kata* (eller *cata*) betyder »ned i tid eller sted. Når *kata* sættes sammen med *luma*, betyder ordet et sted, hvor folk bryder op eller holder pause fra deres rejse. I den græske udgave af Det Nye Testamente optræder ordet *kataluma* kun to andre steder, og der oversættes det ikke med »herberg«, men med »rum« (Mark 14:14; Luk 22:11).

På det tidspunkt var et mellemøstligt herberg ikke som et moderne Betlehem Marriott Hotel. Dengang bød et herberg på logi for rejsende karavaner, som omfattede mennesker og deres dyr. Karavanerne overnattede i det, der dengang var kendt (og stadig er kendt) som *karavanserai*, eller en *kan*. Ordbogen definerer disse begreber som et herberg, der omgiver en gårdsplads i mellemøstlige lande, og hvor karavanerne stopper for natten.³

Et sådant anlæg var typisk rektangulært og bestod af

en central gårdsplads til dyrene, omgivet af små båse, hvor mennesker sov. Disse båse hævdede gæsterne lidt op over dyrene, og der var en åben indgang, så ejerne kunne holde øje med deres dyr. Joseph Smiths Oversættelse af Luk 2:7 antyder, at der ikke var plads til dem i herberget, hvilket siger os, at alle båsene i karavanseraiet var optaget.

Den tanke, at herbergets ejer var ugæstfri eller fjendtligt indstillet er formentlig forkert. Folk var uden tvivl ligeså gæstfri dengang, som de er det i dag. Dette må især have gjort sig gældende på et tidspunkt, hvor den normale befolkning i Jerusalem og det nærliggende Betlehem voksede voldsomt på grund af besøg fra de lokales slægtninge.

I en mellemøstlig karavanserai blev dyrene beskyttet for natten i en gårdsplads i det ene hjørne. Den gårdsplads har rummet æsler, hunde, får og muligvis kameler og okser, og der har været fyldt af dyreekskrementer og lugte.

Da alle rummene omkring gårdspladsen var optaget, har Josef måske besluttet, at sørge for Marias fødsel i karavanseraiets midterste gårdsplads, sammen med dyrene. Det er meget sandsynligt, at det var under disse beskedne forhold, at Guds Lam blev født.

To gange i Luk 2 omtales »svøb«. Hvad betyder vendingen »svøbte ham« (Luk 2:7)? Jeg fornemmer en betydning, der går dybere end blot en form for ble eller fødselstæppe. I den græske tekst til Det Nye

Testamente anvendes kun et ord. Ordet er *sparganoo*, hvilket er et verbum, der betyder at pakke et nyfødt barn ind i et særligt stykke stof, som blev viklet fra side til side.⁴ Dette stof bar formentlig et familiesymbol. Den procedure gjorde sig især gældende ved en førstefødt søns fødsel.

Englen bekendtgjorde: »Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe« (Luk 2:12). Hans svøb har været let genkendeligt og karakteristisk.

Men hvad med krybben? I den engelske tekst anvendes ordet *manger*, som er et fransk ord for »at spise«. En krybbe er et trug eller en åben kasse i stalden, der indeholder foder til dyrene. Krybben, der var hævet over det snavsede gulv, var sikkert det reneste sted, man kunne finde. Et sådant trug blev vor Herres vugge!

Frelserens enestående ophav

Men vigtigere end Frelserens ydmyge fødested er hans enestående ophav. Flere skriftsteder stiller spørgsmålet: »Hvem kan fortælle om hans slægt?« (Es 53:8; ApG 8:33; Mosi 14:8; 15:10). Det betyder: »Hvem kan fortælle om hans slægtslinje?« I dag, 2000 år senere, forkynder vi, at Jesus Kristus blev født af en udødelig far og en jordisk mor. Han arvede fra sin udødelige Fader magten til at leve evigt. Fra sin jordiske mor arvede han den fysiske døds skæbne.

Jesus erkendte disse realiteter i den udstrækning, de påvirkede hans eget liv: »Ingen tager det fra mig,« sagde han, »men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at få det tilbage. Og det har min fader påbudt mig at gøre« (Joh 10:18).

Disse enestående karakteristika ved hans ophav var afgørende for hans mission, som gik ud på at sone for hele menneskehedens synder. Jesus blev således født til at dø og opstå igen til evigt liv (se 3 Ne 27:13-15). Han døde, for at vi kan leve igen. Han blev født, så

alle mennesker kunne lindres fra dødens brod og leve hinsides graven (se 1 Kor 15:55; Mosi 16:7-8; Alma 22:14; Morm 7:5).

Hans forsoning fandt sted i Getsemane have, hvor han svedte store bloddråber (se Luk 22:44, og på Golgata, hvor hans legeme blev løftet op på korset over »hovedskalsbakken«, som tilkendegiver død (Mark 15:22; Matt 27:33; se også 3 Ne 27:14). Denne uendelige forsoning skulle sætte mennesket fri fra dødens uendelighed (se 2 Ne 9:7). Frelserens forsoning virkeliggjorde opstandelsen og muliggjorde evigt liv for alle. Hans forsoning blev den vigtigste handling i menneskets historie.

Dens betydning blev fremhævet af profeten Joseph Smith, som sagde: »De fundamentale principper og grundsætninger i vor religion er apostlenes og profeternes *vidnesbyrd* om Jesus Kristus, at han døde, blev begravet og igen opstod den tredje dag og fór til himlen; og alt andet, som falder ind under vores religion, er kun tillæg dertil.«⁵

Denne udtalelse var den inspiration, som ledte Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum for nogle år siden, da vi nærmede os 2000-året for Frelserens fødsel. Vi 15 mænd, der er betroet med rigets nøgler, udfærdigede skriftlige vidnesbyrd. Vi gav dem titlen »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd.«⁶ Hver af de 15 apostle, som levede på det tidspunkt, satte sit navn på det vidnesbyrd.

Enhver, der har et vidnesbyrd om Herren, har det privilegium, i tro at kende til hans guddommelige ophav og vidne om, at Jesus er den levende Guds Søn. Et sandt vidnesbyrd omfatter den kendsgerning, at Faderen og Sønnen viste sig for profeten Joseph Smith, hvis fødselsdag vi fejrer den 23. december. Det vidnesbyrd omfatter den kendsgerning, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er sand og ledes af en levende Herre ved profeti og åbenbaring gennem bemyndigede administratorer, der modtager og handler efter vejledning fra ham.

Frelserens forsoning virkeliggjorde opstandelsen og muliggjorde evigt liv for alle. Hans forsoning blev den vigtigste handling i menneskets historie.

Selv i de mest urolige tider giver denne kundskab os fred og glæde. »Vær derfor ved godt mod« sagde Mesteren, »og frygt ikke, for jeg, Herren, er med jer og vil stå jer bi; og I skal aflægge vidnesbyrd om mig, ja, Jesus Kristus, at jeg er den levende Guds Søn, at jeg var, at jeg er, og at jeg kommer« (L&P 68:6). Vi holder kærligt fast ved hans velsignede løfter.

Vores gave til ham

Dystre dage venter forude. Synden øges. Paulus forudså, at medlemmer af Kirken skulle udholde forfølgelse (se 2 Tim 3:1-13; L&P 112:24-26). Peter rådede os: »Hvis nogen lider som kristen, skal han ikke skamme sig, men gøre Gud ære med det navn« (1 Pet 4:16). Ligesom Jesus nedsteg under alt for at hæve sig over alt, forventer han, at vi skal følge hans eksempel. Når vi bærer samme åg som han, kan vi alle hæve os over vore udfordringer, uanset hvor vanskelige de måtte være (se Matt 11:29-30).

Når vi tænker på alt det, som Frelseren har gjort – og stadig gør – for os, hvad kan vi så gøre for ham? Den største gave, som vi kan give Herren ved juletid eller på noget andet tidspunkt, er at holde os selv uplettede af verden, så vi er værdige til at komme i hans hellige tempel. Og hans gave til os er freden ved at vide, at vi er beredt på at møde ham, når den tid er inde.

Fylden af Mesterens tjenestegerning ligger ude i fremtiden. Profetierne om hans genkomst er endnu ikke opfyldt. Ved juletid fokuserer vi naturligvis på hans fødsel. Og han vender tilbage til denne verden. Ved Jesu første komme foregik det næsten i det skjulte. Kun få dødelige kendte til hans fødsel. Ved hans genkomst skal hele menneskeheden kende til hans komme. Og så kommer han ikke som »en mand, der vandrer om på jorden« (L&P 49:22), men »Herrens herlighed skal åbenbares, og alle mennesker skal se den« (Es 40:5; se også L&P 101:23).

Som et særligt vidne om hans hellige navn vidner jeg om, at Jesus Kristus er den levende Guds guddommelige Søn. Han vil elske jer, opløfte jer og vise sig for jer, hvis I elsker ham og holder hans befalinger (se Joh 14:21). Ja, vise mænd og kvinder tilbeder ham stadig. ■

Fra en tale holdt til studerende på Brigham Young University den 9. nov. 1976. Talen findes i sin fulde længde på engelsk på speeches.byu.edu.

NOTER

1. Se Eric D. Huntsman, »Glad Tidings of Great Joy«, *Ensign*, dec. 2010, s. 54.
2. Se ord nummer 2.596 og 2.646 i James Strong, »Greek Dictionary of the New Testament«, *Strong's Exhaustive Concordance of the Bible*, 1890, s. 39, 40.
3. Se *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11. udg., 2003, »caravansary« og »khan«.
4. Se ord nummer 4.683 i »Greek Dictionary of the New Testament«, s. 66.
5. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 50; fremhævelse tilføjet.
6. Se »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, *Liahona*, apr. 2000, s. 2-3.

VEJEN TIL templet

Skønt medlemmerne har fulgt forskellige veje opdager de sidste dages hellige i Ukraine, at alle retfærdighedens veje fører til templet.

Chad E. Phares

Kirkens Tidsskrifter

Den tidlige morgentur langs Kiltseva-vejen i Kijev i Ukraine byder den rejsende på en relativt stille vej til templet i Kijev. Kun nogle få billygter skinner gennem morgendisens, mens køretøjer snor mellem vejens mange huller.

Lyset fra templet virker som et fyrtårn, hvis stråler viser dem, der har kurs mod templet, hvilken vej de skal køre.

Mens nogle har været velsignet med at følge denne fredfyldte vej til templet, siden det blev indviet i august 2010, kan andre skrive under på, at deres vej til templet ikke var helt så rolig.

Da daggryet bryder frem, og solen titter op over horisonten, strømmer biler og busser ud på Kiltseva-vejen. Nu da den før så fredfyldte vej fyldes med køretøjer, bliver den til en larvende parkeringsplads.

Mange tempelbesøgende, som ved, at trafikken er en uundgåelig del af turen, holder sig på vejen og kører tålmodigt nogle få meter

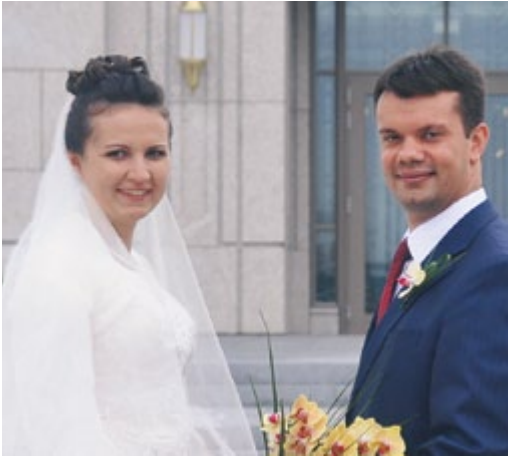
ad gangen, inden trafikken igen går i stå. Templet forbliver deres mål, men køreturen går langsomt.

Andre vælger alternative ruter. Bag templet er der en række grusveje og gyder. Vejen er ikke tydeligt angivet, og bilisterne kan let komme på afveje. Men hvis bilisten kigger op, kan vedkommende se templets spir, der igen fungerer som en ledestjerne og indbyder alle til at komme til templet.

De åndelige stier, som medlemmerne i Ukraine har taget for at nå frem til Herrens hus, minder en del om de veje, som omgiver templet.

Mens nogle unge medlemmer har været så velsignet at vokse op i Kirken og nu kan besøge templet i Kijev for at udføre ordinan- cer, har andre måttet køre gennem tæt åndelig trafik for at nå hertil.

Templet blev bekendtgjort i 1998 af præ- sident Gordon B. Hinckley (1910-2008) og stod færdigt i 2010. Igennem de 12 år holdt

mange medlemmer i Kijev Stav i Ukraine sig på den smalle – og tilsyneladende langsomme – vej og ventede tålmodigt på, at templet skulle blive færdigt. Andre valgte en anden vej og mistede midlertidigt deres tempelmål af syne.

Skønt de åndelige veje, som medlemmer vælger for at nå til templet, er forskellige, så har trofaste medlemmer i Ukraine opdaget, at alle retfærdighedens veje fører dem tilbage til templet.

Den lige vej

Mange unge medlemmer i Østeuropa blev ført til evangeliet i en tidlig alder. Denne tidlige evangeliske kundskab har gjort det muligt for dem ikke alene at udvikle vidnesbyrd fra en ung alder, men også at træffe en fast beslutning om at blive gift i templet.

Både Nikolai Tjemezov og hans hustru, Asija, fra Kharkivs'kij Menighed blev præsenteret for evangeliet i deres ungdom – Nikolai som otteårig og Asija som teenager.

»Lige siden jeg blev døbt, har jeg vidst, at vor himmelske Faders plan var vejen til ophøjelse,« siger bror Tjemezov. »Kirkens lære om familiens guddommelige mission har altid betydet meget for mig.«

Søster Tjemezov erkendte også den evige families betydning i en ung alder. »Da jeg kom i Kirken som ung pige, lærte jeg, hvor vigtigt det er at indgå hellige tempelpagter,« siger hun. »Jeg har altid drømt om et tempelægteskab, og jeg har altid stræbt efter at være værdig til at blive gift i templet.«

Det unge par begyndte at gå ud med hinanden i 2009. Da kærligheden blomstrede, og de begyndte at tale om ægteskab, vidste de allerede begge, hvad deres næste skridt skulle være. »Da de bekendtgjorde, at templet i Kijev skulle indvies i august 2010, besluttede vi at blive besejlet der,« siger søster Tjemezova.

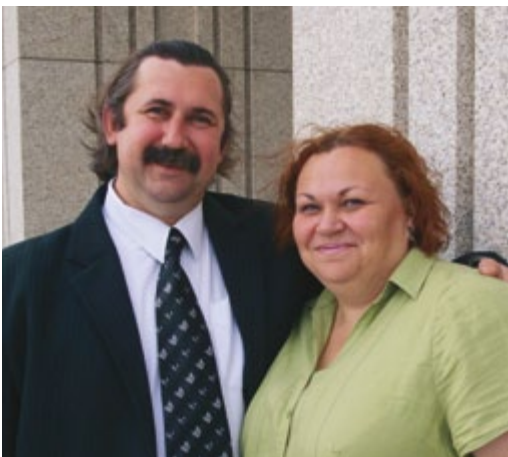
»Det var godt, at vi ikke skulle vente så længe,« tilføjer bror Tjemezov.

Parret blev besejlet i september 2010.

»Det var den dejligste dag i mit liv,« siger bror Tjemezov. »Jeg følte mig så velsignet ved at kunne tage min kære Asija i hånden og føre hende til Herrens hus. Jeg kan med sikkerhed sige, at den dag gik min drøm i opfyldelse – drømmen om at skabe en evig familie.«

Den lange vej

Omend vejen til evigt ægteskab har været lige så lige for Petr og Adalina Mikhailenko, der er medlemmer af Vijnohradars'kij Menighed, har den dog været meget længere. Familien Mikhailenko var en af de første familier, der sluttede sig til Kirken i Ukraine, da de blev døbt i

Fra oven: Asija og Nikolai Tjemezov blev besejlet i templet i Kijev i Ukraine, tre dage efter at det var blevet indviet. Petr og Adalina Mikhailenko er taknemlige for, at deres barnebarn, Masja, kan se frem til at komme i templet i sit hjemland. Andrej og Valentina Dudka besøgte ofte tempelgrunden, mens byggeriet var i gang.

1993 – blot to år efter at den første gren blev oprettet i Kijev.

Men på trods af dette gjorde afstanden til det nærmeste tempel og andre faktorer, at parret ikke blev beseglet de første mange år. Men det afholdt dem ikke fra at holde fast ved hinanden og deres drøm om et evigt ægteskab.

»Jeg ventede tålmodigt på templet,« siger bror Mikhailenko. »Jeg har aldrig overvejet at forlade Kirken. Jeg har altid kendt den rette vej.«

Da præsident Thomas S. Monson indviede templet i august 2010, kunne parret ikke længere styre deres iver efter at blive beseglet til hinanden. »Vi ankom så tidligt, den dag vi skulle besegles, at templet slet ikke var åbent endnu,« siger søster Mikhailenko.

Parret var ikke alene. Mange andre medlemmer af menigheden kom også til templet den dag for at tage del i Mikhailenkos glæde.

»Beseglingen var vidunderlig,« siger søster Mikhailenko. »Man havde følelsen af, at man aldrig rigtig havde elsket sin mand, som man elskede ham i det øjeblik.«

Den kærlighed har holdt ved siden. »Der er en mærkbar forskel i vores forhold,« siger bror Mikhailenko. »Vi har været gift i mange år, men nu hersker der en helt anden følelse. Vi har lyst til at gøre mere for hinanden, og vi gør det med større kærlighed.«

Tilbage på stien

Andrej og Valentina Dudka fra Vijnohradars'kij Menighed blev præsenteret for evangeliet af en nabo i 2003. Da parret havde talt med missionærerne i flere uger, besluttede de at blive døbt.

Skønt familien Dudka var begejstrede over at høre om evangeliske sandheder såsom behovet for templer i de sidste dage og muligheden for at opnå en evig familie, gled de gradvis ind i inaktivitet. »Vi kunne bare ikke se nogen grund til at gå i kirke,« siger søster Dudka. »Vi lod ting komme i vejen – såsom at vi var for trætte, eller at der var en god udsendelse i tv, som vi gerne ville se.«

Templet i Kijev, der er Kirkens 134. fungerende tempel, betjener medlemmer i ni lande.

Familien Dudkas manglende aktivitet påvirkede deres lykke i en negativ retning. »Vi begyndte at se en forskel på livet i Kirken og livet ude i verden, da vi havde forladt Kirken,« siger bror Dudka. »Vi var ikke lykkelige.«

Da de havde været væk fra Kirken i små fire måneder, nåede søster Dudka sin grænse. »Da en bestemt søndag oprandt, sagde jeg: »Hvis jeg ikke tager derhen i dag, overlever jeg ikke,« siger hun. »Jeg følte mig som et menneske, der ikke havde fået vand i flere dage. Jeg trængte til det vand.«

Da søster Dudka var vendt tilbage til fuld aktivitet, bad hun tålmodigt og opmuntrede sin mand til også at vende tilbage til Kirken. Omkring et halvt år efter, at hun var vendt tilbage, kom han også tilbage.

»Min hustrus bønner påvirkede mig,« siger bror Dudka. »Jeg indså, at som bærer af Det Melkisedekske Præstedømme havde jeg et ansvar for at være et aktivt medlem. Jeg erkendte, at jeg uden Gud ikke kunne udrette noget.«

Da familien Dudka var vendt tilbage til Kirken, gik deres tanker igen til templets frelsende ordinancer. Sammen med andre sidste dages hellige i Ukraine glædede parret sig, da det første spadestik blev taget til tempelbyggeriet i 2007.

»Da de begyndte at opføre templet, kiggede vi ofte forbi for at se, hvordan arbejdet skred frem,« siger bror Dudka.

»Jeg sprang i vejret, da jeg så dem lægge den første sten,« tilføjer søster Dudka.

Da englen Moroni blev anbragt på toppen af templet, blev der krammet og grædt blandt de hellige og især blandt Dudkas.

»Da de endelig var færdige med tempelbyggeriet, følte vi en stor lettelse over at vide, at vi var værdige til at komme derind,« siger bror Dudka.

Bror og søster Dudka siger, at deres besegling i templet har givet dem et stærkere, evigt perspektiv på livet. »Man forstår, at ens familie ikke længere bare er dig og din mand – nu er Herren også en del af det,« siger søster Dudka. »Nu ser vi på hinanden med evighedens øjne.« ■

Nøglen til muligheder

DEN SELVSUPPLERENDE UDDANNELSESFONDS TO ÅRS JUBILÆUM

Et årti efter at præsident Gordon B. Hinckley bekendtgjorde den selvsupplerende uddannelsesfond, blomstrer projektet og dets deltagere.

Rebekah Atkin
Kirkens Tidsskrifter

I 1850, blot tre år efter ankomsten til Salt-sødalene, begyndte præsident Brigham Young (1801-1877) at oprette akademier og universiteter for at uddanne de hellige. Samtlige profeter i denne uddeling har opfordret medlemmerne til at uddanne sig.

Blandt dem var præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), som introducerede den selvsupplerende uddannelsesfond (PEF), der var bygget over en anden af Brigham Youngs nyskabelser fra det 19. århundrede, nemlig den selvsupplerende immigrationsfond. Denne nye uddannelsesfond skulle, med præsident Thomas S. Monsons ord, blive et af kendetegnene på præsident Hinckleys embedsperiode.¹ Præsident Hinckley havde set, at fattigdom og manglende uddannelse og oplæring afholdt mange af Kirkens unge voksne fra at nå deres potentiale. Han søgte råd hos Herren.

Ved generalkonferencen den 31. marts 2001 bekendtgjorde præsident Hinckley sin vision for programmet. Han erkendte, at det var et »dristigt initiativ«, men fastholdt, at »uddannelse er nøglen til muligheder.«² Præsident Hinckley indbød alle, der ønskede at bidrage, til at gøre det, og programmet blev søsat.

I dag, ti år senere, har store og små bidrag fra sponsorer verden over gjort det muligt for initiativet – og dets deltagere – at blomstre. Ældste John K. Carmack, der er emeritusmedlem af De Halvfjerds og direktør for PEF, siger, at det »redder hellige fra fattigdommens forbandelse«. Det har været en succesfuld redningsaktion, siger Rex Allen, der er frivillig leder af oplæring og kommunikation for PEF, fordi de bygger på evige principper og bærer det profetiske løfte, som har »en påvirkning, der strækker sig videre, end nogen af os begriber«.

I det tiår, der er gået siden den selvsupplerende uddannelsesfond blev stiftet, har den gjort livet lettere for omtrent 50.000 deltagere i 51 lande, som fx Kevin Moore fra Vestindien og deltagere fra Peru (til venstre).

2001

UDVIKLING I SAMLEDE ANTAL DELTAGERE

2011

PEF-DELTAGERE I TAL

Den selvsupplerende uddannelsesfond har velsignet over 50.000 deltagere i 51 lande i løbet af de sidste 10 år. Her er lidt statistik om disse unge mennesker:

- 47 procent er mænd, 53 procent er kvinder.
- 34 procent er gift.
- 80 procent af mændene er hjemvendte missionærer.
- 82 procent arbejder, mens de går i skole.
- Deres gennemsnitsalder er 24,5.
- Det tager dem i gennemsnit 2,6 år at fuldføre deres uddannelse.
- De opnår tre til fire gange højere løn efter uddannelsen.

Et dristigt initiativ

Som præsident Hinckley forklarede i 2001, så bygger fonden på kontante bidrag, de renter, som skabes af hovedstolen, lånes ud til studerende.

Unge voksne, som er interesseret i at deltage i programmet, kan tale med lokale præstedømmeledere og institutkoordinatorer. Med deres godkendelse kan disse »ambitiøse unge mænd og kvinder«, hvoraf mange er hjemvendte missionærer, modtage lån, så de kan gå i skole i deres egne lande.³ Mens de endnu går i skole, begynder de at betale lånet tilbage, så andre studerende også kan få gavn af fonden.

I det årti, der er gået siden oprettelsen, har programmet gjort livet bedre for omkring 50.000 deltagere i over 50 lande ved at hjælpe dem til at »hæve sig over den fattigdom, som de og generationer før dem har kendt«, som præsident Hinckley sagde, at det ville.⁴

Bror Allen beskriver PEF på denne måde: »Profeten gjorde noget enestående den dag. For længe siden strakte Moses sin stav ud over Det Røde Hav og vandet delte sig. Præsident Hinckley udviste den samme tro, da han bredte sin profetiske kappe ud over fattigdommens mørke hav og indledte PEF.«

Principper

Den selvsupplerende uddannelsesfond bygger på en grundvold af evangeliske principper – tro og håb på Jesus Kristus, uddannelse, arbejde, offer, selvhjulpethed, pålidelighed og tjeneste. PEF-deltagere og studerende fra hele verden anvender disse principper i deres liv.

Carolina Tello Vargas, der er dimittend fra Colombia, siger, at PEF var »et glimt af håb« og et vidnesbyrd om vor himmelske Faders

hjælp, da han »vejledte hende og åbnede muligheden for fremgang«.

Hun forstår betydningen af uddannelse og den indsats og de ofre, som det kræver. Inden Carolina deltog i PEF, havde hun flere job og solgte alle sine smykker, så hun kunne studere jura. Hendes familie ydede også ofre.

»Jeg vidste, at jeg måtte yde ofre for at kunne studere,« forklarer Carolina. »Jeg var villig til at gøre det for at kunne få bedre jobmuligheder i fremtiden.«

Men så opstod der udfordringer for familien under hendes sidste studieår, og hun kunne ikke længere betale skolepengene. Hun modtog et lån fra PEF og anvendte det til at fuldføre sin uddannelse.

Shirley Mwelase fra Sydafrika er endnu et eksempel på disse principper. Hun anvendte et PEF-lån til at fuldføre et kursus som IT-programmør, og da hun fik arbejde i et forsikringssselskab, betalte hun hurtigt lånet af, hvilket fik hende til at føle sig »pålidelig og troværdig«.

Shirley forklarer: »Et vellønnet job betød bedre livskvalitet. Det betød, at jeg kunne støtte mine forældre og familie, og de færdigheder og den kunnen, som jeg siden har opnået gennem mit arbejde, har gjort, at jeg kan tjene meget bedre i mine kirkekaldelser.«

Hun har opnået meget ved at arbejde som programmør. Hun siger: »Hvis det ikke havde været for mine studier og min konstante aktivitet i Kirken, ville jeg ikke have haft et job, og jeg ville heller ikke have kunnet opnå noget af alt det gode, jeg har opnået.«

Løfter og velsignelser

Da præsident Hinckley bekendtgjorde den selvsupplerende uddannelsesfond, lovede han, at den ville velsigne enkeltpersoner,

10 FRUGTER AF DE FØRSTE 10 ÅR

Aldste John K. Carmack, der er chef for PEF, siger, at fonden har frembragt følgende frugter:

1. Opbyggelse af selvhjulpethed og pålidelighed: Opfyldelse af forpligtelser og forsørgelse af familier.
2. Fremme af evig udvikling: Opnåelse af intelligens i dette liv, som kommer til fordel i det næste (se L&P 130:18-19).
3. Oplæring af kompetente ledere: Erhvervelse af bedre job, som leverer tid til kirketjeneste.
4. Nye muligheder gennem uddannelse: Kvalificering til job, der kræver bestemt uddannelse og færdigheder.
5. Livsberigelse: Giver bredere indsigt og et åbent sind.
6. Fremme af ånden i indvielsesloven: Indbyder alle til at bidrage og fremme enigheden (se L&P 38:27).
7. Hjælpe til omsorg for de fattige: Opfyldelse af en nøgleforpligtelse i Kirken (se L&P 81:5; 83:6).
8. Opbyggelse af stærkere familier: Befrielse fra fattigdommens spiral.
9. Fremme af tradition for udmærkelse: Implementering af evangeliske principper.
10. Følg Frelserens eksempel på offer: At give, hvad vi har til at hjælpe andre.

deres familier og samfund og hele Kirken med muligheder for ansættelse, tjeneste og lederskab.

Præsident Hinckley lovede, at deltagerne ville »være i stand til at opnå gode uddannelser, som kan løfte dem ud af fattigdommens sump ... De gifter sig og går fremad med færdigheder, som kvalificerer dem til en god løn og til at indtage deres plads i samfundet, hvor de kan yde betragtelige bidrag.«⁵

Dette løfte er blevet indfriet for tusinder af PEF-deltagere, deriblandt Pablo Benitez fra Uruguay. Pablo arbejdede 12 timer om dagen i en købmandsforretning, men tjente knap til føden, da han endelig besluttede at lægge sit liv om. Han begyndte at gå i skole, men skolepenge og afgifter steg, så han ikke længere kunne finansiere sine studier på egen hånd.

Takket være PEF blev han i stand til at fuldføre sin uddannelse som gymnastiklærer. Det gjorde, at flere jobmuligheder tilbød sig gennem årene, og hver gang er hans indtægt

Miriam Erquiza, en hjemvendt missionær fra Filippinerne, blev ansat i et rejsebureau; arbejdstiden gjorde det muligt for hende at tjene som præsident i Unge Piger og som institutlærer.

SÅDAN DELTAGER MAN

PEF har udarbejdet en femtrinsproces for dem, som bor i områder, der er godkendt til deltagelse i programmet. Yderligere informationer om processen eller kvalifikationer findes på pef.ids.org. Du begynder med at tale med din lokale præstedømmeleder eller institutkoordinator.

Trin 1: Drøm – Find ud af, om PEF er tilgængeligt i dit område og overvær din stavs uddannelses- og jobforedrag.

Trin 2: Planlæg og kvalificer dig – Deltag i »Planning for Success«-workshoppen i institut og anmod om godkendelse og vejledning fra dine præstedømmeledere.

Trin 3: Ansøg – Udfyld PEF-ansøgningen på nettet ud fra det, du lærer ved »Planning for Success«-workshoppen.

Trin 4: Forpligt dig – Hvis du bliver godkendt, skal du til et PEF-interview, hvor du lover at opfylde dine forpligtelser.

Trin 5: Studér, bestå, få bedre job og betal lånet tilbage – Udøv din tro og yd en indsats, vis pålidelighed, forpligtelse og selvhjulpethed; arbejd ihærdigt for at realisere dine drømme.

blevet bedre. Han siger endda: »Jeg modtager ofte tilbud om fuldtidsarbejde eller vikariater, som jeg må sige nej til, fordi jeg ikke har tid nok. Og det er takket være PEF og de muligheder, som åbnede sig for mig på grund af min uddannelse.«

Takket være de muligheder, som Pablo har opnået ved at uddanne sig, kan han forsørge sin familie, mens han virker og opbygger sit lokalsamfund som skolelærer.

Lange arbejdstider med ringe løn til leveomkostninger og tiende kan gøre det til en stor udfordring at tjene i Kirken, siger bror Allen. Det er en kamp for mange medlemmer i hele verden, men præsident Hinckley gav dette løfte til deltagere i PEF: »De bliver ledere inden for dette storslåede værk i deres hjemlande. De betaler deres tiende og offerydelse, som gør det muligt for Kirken at udbrede sit virke over hele verden.«⁶

Mange deltagere har opdaget, at den uddannelse, som de har opnået takket være PEF, fører til bedre job med arbejdstider,

Vanderlei Lira fra Brasilien tjente som grenspræsident i seks år, mens han arbejdede som arbejdsmand. Efter at have fuldført en uddannelse med hjælp fra et PEF-lån, fandt han et bedre lønnet job. Hans stavspræsident beskriver ham som »en kæmpe, som mulighederne har sat frik«.

der gør det muligt at tjene i Kirken. Miriam Erquiza, en hjemvendt missionær fra Filippinerne, fuldførte et toårigt webdesignprogram og fik, takket være »kraftig bøn«, job hos et rejsebureau. Den stilling gav hende mulighed for at forsørge sin familie og finde tid til at tjene som præsident for Unge Piger og som institutlærer.

Vanderlei Lira fra Brasilien tjente i seks år som grenspræsident og hjalp sin gren til at vokse fra 18 til 110 aktive medlemmer, mens han arbejdede som arbejdsmand, fordi han ikke havde nogen uddannelse. Da PEF blev bekendtgjort, fik han mulighed for at studere arbejdsmiljø og finde nyt arbejde, hvilket øgede hans indtægt, så han hurtigt kunne tilbagebetale sit lån. Han tjener fortsat i Kirken i dag. Hans stavspræsident beskriver ham som en stor leder og far, »en kæmpe, som mulighederne har sat fri«.

Præsident Hinckley fortalte Kirkens medlemmer, at programmet ville få fremgang, fordi Kirken har »den organisation ... og [de] hengivne Herrens tjenere«, som er nødvendig for at opnå succes.⁷ Faktisk opnår den selvsupplerende uddannelsesfond fremgang, fordi den trækker på engagement fra deltagere og lokale præstedømmeledere under ledelse af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og andre generalautoriteter. Kirkens arbejdsformidlingscentre og seminarer og institutter er også

EN LYSERE FREMTID

»Den selvsupplerende uddannelsesfond ... bryder fattigdomscirklen for vore medlemmer i mange områder af verden og muliggør oplæring og uddannelse, der kvalificerer unge mænd og kvinder til lønnet beskæftigelse. Denne inspirerede plan har tændt håbets lys i øjnene på dem, der følte sig dømt til middelmådighed, men som nu går en lysere fremtid i møde.«

Præsident Thomas S. Monson, »De var vores forbilleder«, *Liahona*, okt. 2007, s. 6.

SÅDAN BIDRAGER DU

Fondens succes er i høj grad afhængig af medlemmernes og de frivilliges gavmildhed og hjælp. Her er nogle måder, hvorpå du kan hjælpe:

- Meld dig som deltidsmedhjælper i et lokalt PEF-center.
- Udfør en fuldtidsmission sammen med din ægtefælle i PEF-programmet.
- Yd bidrag til den selvsupplerende uddannelsesfond.

aktivt involveret i projektet.

Virkningen af fondens indsats er selvsupplerende, ikke blot økonomisk, eftersom pengene betales tilbage, så lån kan ydes til andre studerende, men også åndeligt og socialt, når deltagere, sponsorer, administratorer og utallige andre velsignes indirekte. »Uddannelse er nøglen,« siger bror Allen, »til at åbne en dør med massive muligheder, ikke blot for den enkelte, men også for familier og lokalsamfund.«

I løbet af de sidste 10 år har teknologien og erfaringen hjulpet med at forbedre processen for deltagere og administratorer, men den selvsupplerende uddannelsesfond stræber efter at indfri den profetiske vision, som er lagt for den. Dette »dristige initiativ« forbliver et profetisk projekt. Præsident Monson viderefører fondets virke og siger, »den fortsætter langt ind i fremtiden.«⁸ ■

NOTER

1. Se »16th President Fields Questions from Media«, *Church News*, 9. feb. 2008, s. 15.
2. Gordon B. Hinckley, »Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond«, *Liahona*, juli 2001, s. 62, 67.
3. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2001, s. 62.
4. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2001, s. 62.
5. Gordon B. Hinckley, »Kirken går fremad«, *Liahona*, juli 2002, s. 6.
6. Gordon B. Hinckley, »Ræk ned for at løfte andre«, *Liahona*, jan. 2002, s. 62.
7. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2001, s. 67.
8. Thomas S. Monson, i »16th President Fields Questions from Media«, *Church News*, 9. feb. 2008, s. 15.

Gå ind på pef.lds.org og læs flere historier om PEF-deltagere og find ud af, hvordan du kan hjælpe til.

Det er let at fare vild, hvis vores daglige beslutninger ikke harmonerer med vores evige mål.

FORSVUNDET OG GENFUNDET

Adam C. Olson

Kirkens Tidsskrifter

Kort før Roberta Tuilimu fyldte 30, indså hun, at hun ikke var lykkelig. Hun havde tre dejlige børn, og hun elskede deres far, Daniel Nepia, men Roberta og Daniel var ikke gift. Daniel var ikke medlem af Kirken, og det var længe siden, at Roberta var kommet der regelmæssigt.

Hun var langt fra det tempelægteskab, hun som ung pige havde drømt om, da hun gik i kirke hver uge sammen med sine forældre i Auckland i New Zealand. Men det var ikke en enkelt beslutning, der havde gjort, at hun havde vendt sit evige mål ryggen; det havde været en langsom proces, der gradvist fuldførtes gennem små daglige beslutninger.

» De vildfarne vil jeg lede efter, de bortkomne vil jeg føre tilbage, de kvæstede vil jeg forbinde, de syge vil jeg styrke «
(Ez 34:16).

Usammenhængende beslutninger

I Robertas øjne er der en beslutning, som tydeligt skiller sig ud som det øjeblik, hvor hun først forlod evangeliets sti, skønt en række andre beslutninger formentlig har ført hende til det punkt. Som teenager holdt Roberta op med at gå i kirke i et par uger for at lave lektier. »Det er interessant, at det kan begynde med noget, der syntes så ubetydeligt dengang,« siger hun.

Da hun havde holdt sig væk et par uger, var det lettere for hende at holde sig væk den næste uge. Uger med sporadisk tilstedeværelse blev til flere måneder. Da hun fyldte 18, fik hendes venner hende overtalt til at gå i byen sent lørdag aften, hvilket gjorde det endnu sværere at komme i kirke om søndagen. Det førte også til, at hun begyndte at drikke.

»Jeg vidste, at det var forkert, men jeg troede, at jeg kunne holde op med det samme, hvis jeg ville,« siger hun. »Jeg prøvede at retfærdiggøre min beslutning.«

Hun førte en livsstil, der var uforenelig med tempeltjeneste, men da hun traf Daniel, tog hun ham med til tempelgrunden i Hamilton i New Zealand og fortalte ham, at det var der, hun ville giftes.

»Jeg vidste, hvor jeg ville hen,« siger hun. Men hver dårlig beslutning syntes at gøre den næste dårlige beslutning lettere – og det førte hende endnu længere væk fra det ønskede mål. Snart flyttede Roberta og Daniel sammen.

»Der var manglende harmoni mellem det, jeg ønskede – det, jeg vidste, var rigtigt – og de beslutninger, som jeg traf,« siger hun. »Jeg levede i nuet. Jeg forbandt ikke mine aktuelle beslutninger med det mål, de førte mig til.«

Herren søger efter de vildfarne

Men selv om Roberta var langt fra det mål, hun gerne ville nå, var hun ikke ude af syne for Herren. Selv om

Daniel og Roberta ikke var klar over det på det tidspunkt, så havde den gode hyrde, der kom »for at opsøge og frelse det fortabte« (Luk 19:10), hele tiden holdt øje med dem.

Ånden havde virket på Daniel, da Roberta havde vist ham templet, og da Robertas far velsignede deres børn. Skønt de var flyttet flere gange, løb de hver gang ind i – og talte til tider med – missionærerne.

Da de så var flyttet igen i 2006, løb de på nogle gamle skolekammerater, Dan og Lisa Nathan, som var aktive medlemmer af Kirken. Daniel og Roberta var lige flyttet inden for Nathans menigheds grænser.

I tre uger afviste Roberta Lisas indbydelse til at gå med hende i kirke. »Jeg havde ikke lyst til at skulle forklare min situation,« siger hun. »Men jeg ville gerne have, at mine børn kom i Primary.«

Kort tid efter mødtes Daniel og Roberta igen med missionærerne. Daniel begyndte at komme i Kirken, hvor en god søndagsskolelærer gjorde en enorm forskel. Besøgs-lærere kom hver måned. Parret mødte endda ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum efter et særligt møde.

I alle disse oplevelser ser Roberta tegn på, at vor himmelske Fader havde beredt »en masse gode mennesker, som hjalp os«.

Overvej dine handlinger

Gennem forskellige oplevelser og mennesker gav vor himmelske Fader Daniel og Roberta mulighed for at »lægge mærke til, hvordan det går« dem (Hag 1:7). Men de måtte »overgiv[e] deres vej til Herren« (Sl 37:5), inden de kunne gøre nogle fremskridt.

»Jeg vidste, at mine veje ikke er hans veje,« siger Roberta

(se Es 55:8-9), »men jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle forbinde de to.«

Vendepunktet kom, da missionærerne bad Daniel og Roberta om at beslutte, hvor de ville hen, åndelig talt, og hvad de skulle gøre for at nå dertil.

»Da vi i sidste ende besluttede, at der, hvor vi gerne ville være, var der, hvor hans vej fører til,« siger hun, »så begyndte vi at se på, hvad det krævede at følge hans vej dertil.«

I de måneder, der fulgte, arbejdede Roberta på at vende sine tidligere dårlige beslutninger ryggen og vende tilbage til den sti, hun havde forladt et årti tidligere. Ligesom Robertas vej væk fra evangeliets sti som teenager var begyndt med små beslutninger, begyndte hendes vej tilbage med tilsyneladende små daglige beslutninger.

»Da jeg stræbte efter at gøre det grundlæggende hver dag – personlig bøn og familiebøn, studium af skrifterne, sørge for at følge børnene i kirke og at hjælpe andre – kunne jeg fornemme, at vor himmelske Fader passede på os og hørte vore bønner,« siger Roberta. »Vores familie blev lykkeligere.«

De små beslutninger styrkede Daniel og Roberta, da de skulle træffe de store beslutninger. De besluttede at blive gift. Og så, næsten et år efter at Daniel og Roberta var begyndt at mødes med missionærerne, førte deres ønske om at være sammen som familie i al evighed til, at Daniel blev døbt.

Endelig, efter i to år at have stræbt efter at forene det, de dagligt gjorde, med det, de ønskede i fremtiden, blev Daniel og Roberta beseglet i templet – så Robertas barnsdrøm gik i opfyldelse.

Lev for evigheden allerede i dag

Som en del af vor himmelske Faders plan har Daniel og Roberta dagligt mulighed for at beslutte, hvilken vej de vil vælge – deres egen eller hans. Parret er nu mere opmærksom på, hvilken vej deres daglige beslutninger vil føre dem ind på.

De ved af personlig erfaring, hvor let det er at fare vild, når hverdagens beslutninger træffes uden at overveje deres indflydelse på evige mål. Men de er også taknemlige for på egen krop at have oplevet, at der er en vej tilbage.

»Jeg ved, at Herren elsker mig og ønsker mig tilbage, for han har velsignet os med de mennesker, som vi traf på rejsen, og som hjalp os med at vende tilbage,« siger Roberta. »Han glemte mig aldrig i al den tid, jeg var væk fra Kirken.«

Takket være den gode hyrdes kærlighed – og sonoffer – [skal] den ugudelige ... forlade sin vej ... og vende om til Herren, som vil vise barmhjertighed ... for han er rig på tilgivelse« (Es 55:7).

Nu stræber parret Nepia efter at fokusere på den vej, de ønsker at følge. »Når man bliver klar over, at livet er mere end det, der er lige nu,« siger Daniel, »så ændrer det ens valg.« ■

BESLUTNINGER AFGØR SKÆBNER

»Det siges, at historien ofte drejer på små hængsler, og det gør menneskers tilværelse også. Vores liv afhænger af de beslutninger, vi træffer – for beslutninger afgør vores skæbne.«

Thomas S. Monson, »Decisions Determine Destiny«, *New Era*, nov. 1979, s. 4.

SOM KRISTUS TRØSTER OS

Det var vores første jul på New Zealands nordø – et smukt og fascinerende land. Men trods solskin og kirkemedlemmers venlighed følte jeg en smertende hjemve efter mine forældre og søskende. Vi var flyttet fra USA tidligere på året, og jeg havde hjemve.

I vores nye område blev min mand og jeg venner med familien Wilson, en ung irsk familie fra et andet kristent trossamfund, som også for nylig var ankommet til New Zealand. Noleen Wilson var min kollega, og vi blev snart rigtig gode venner og talte om vores oplevelse som indvandrere og om vores kærlighed til vores nye hjem. Efterhånden som vores venskab udviklede sig, blev jeg opmærksom

på, at deres familie også kæmpede med ensomhed og en følelse af at være overvældet af situationen. De havde tre små børn og et fjerde på vej.

En aften, hvor jeg følte mig særlig ensom og havde ondt af mig selv, fik jeg den tilskyndelse, at den bedste måde at overvinde min ensomhed på var ved at tjene andre – især familien Wilson. Min mand og jeg besluttede, at vi den aften ville begynde at fejre de tolv juledage sammen med familien Wilson ved anonymt at efterlade små budskaber og gaver uden for deres dør. Hver aften erstattedes min ensomhed med begejstring og forventningens glæde, når vi sneg os hen til deres hjem, hvor vi lagde vores budskab og gave, bankede på døren

og spændede af sted med store smil på læberne.

Hver dag fortalte Noleen mig om de mystiske »julenisser«, som havde besøgt dem aftenen før. Hun fortalte, hvordan deres børn spændt afventede deres gæsters ankomst, og det gjorde deres families jul munter. Ved flere lejligheder hjalp menighedens unge os med vores julesjov.

Den sidste aften, juleaften, havde familien Wilson efterladt et brev og nogle kager uden for døren. I brevet bad de om at få lov at møde nisserne. Da vi ankom sammen med de unge for at synge julesange som vores sidste gave, var børnene ellevilde, og vore venner omfavnede os med taknemlighedstårer i øjnene. Ensomheden i mit hjerte blev erstattet med kærlighed og glæde, og venskabsbåndene mellem vore familier blev styrket.

Senere modtog vi en e-mail fra en mand i familien Wilsons kirke, som fortalte, at han havde været så rørt over det, vi havde gjort for familien, at han havde forhørt sig om vores kirke og den tjeneste, vi yder for andre. Deres menighed havde aldrig hørt om de 12 juledage, og nu forbandt de denne tradition med sidste dages hellige.

Jeg glemmer aldrig den første jul på New Zealand, hvor jeg uventet lærte en måde at glemme mig selv på, at handle og »trøste dem, der står i behov for trøst« (Mosi 18:9) – ligesom Jesus trøster os i vores nød og ensomhed. ■

Angela Fallentine, New Zealand

Da vi ankom sammen med de unge for at synge julesange som vores sidste gave, var børnene ellevilde, og vore venner omfavnede os.

MIT JULEKORT FRA OBREGÓN

Da jeg var på mission i Mexico, traf min kammerat og jeg en mand fra Obregón, en by i det nordvestlige Mexico nær den californiske havbugt. Han var interesseret i vores budskab om evangeliets genoprettelse, men han havde kun ti minutter til at tale i, fordi han skulle nå et tog. Vi fortalte ham alt det, vi kunne på den korte tid, og gav ham et eksemplar af Mormons Bog og alle de pjecer, vi havde. Dengang havde missionen ingen missionærer i Obregón.

Flere måneder senere modtog jeg et julekort fra en eller anden i Obregón. Jeg kiggede på kortet og spekulerede på, hvem der kunne have sendt det. Så blev jeg klar over, at det måtte være sendt af den mand, vi havde talt med i ti minutter. Jeg hængte kortet op i vores lejlighed sammen med alle de andre julekort, som jeg og de andre ældste havde modtaget.

Da julen var ovre, skulle jeg lige til at smide kortet ud, men følte mig tilskyndet til at gemme det. Tilskyndelsen var ikke en tydelig stemme, men en følelse i hjertet. I stedet for at smide kortet ud, lagde jeg det i min kuffert.

Et par måneder senere, da jeg læste det månedlige nyhedsbrev fra missionskontoret, bemærkede jeg, at man ville sende missionærer til Obregón. Igen tænkte jeg: »Hvad har den by med mig at gøre?« Og så kom

Da julen var ovre, skulle jeg lige til at smide kortet ud, men følte mig tilskyndet til at gemme det.

jeg atter i tanker om den mand derfra, som vi havde truffet. Jeg søgte i min kuffert og fandt julekortet. Jeg skrev på kortet: »Disse ældster er mine venner, og jeg har sendt dem hen for at fortælle dig mere om evangeliet.« Så sendte jeg kortet til de ældster, der skulle tjene i Obregón, og bad dem om at tage det med dem, når de besøgte manden.

Kort efter modtog jeg et brev fra ældsterne i Obregón. Der stod: »Kære ældste Ramos, arbejdet var så vanskeligt her, at missionspræsidenten havde i sinde at trække os ud, men

så modtog vi dit kort. Vi tog hen og besøgte denne bror, og han blev så begejstret for vores budskab, at han præsenterede os for alle sine slægtninge og venner. Takket være denne bror har vi nu oprettet en gren.«

Årene er gået, og i dag er der tre stave i Obregón. Jeg fyldes med ydmyghed ved tanken om, at fordi jeg lyttede til Åndens tilskyndelser, blev jeg velsignet med en lille rolle i, at mine brødre og søstre i Obregón kunne modtage Jesu Kristi evangelium. ■

Robert Ramos, Oregon i USA

VI HAVDE INTET AT SPISE

Jeg vågnede tidligt dagen før juleaften, fordi jeg var ked af, at vi ikke havde mad til vores julemiddag den aften; vi havde heller ingen penge at købe mad for. Dengang boede jeg sammen med min søster Edicta i Maracaibo i Venezuela.

Da jeg stod op, knælede jeg ved sengen og bad. Jeg tryglede min himmelske Fader om at ihukomme os. Jeg bad ham om i det mindste at skænke os lidt mad til denne særlige aften, *la Noche Buena* (juleaften).

Jeg fyldtes med fred, mens jeg bad. Jeg syntes at høre en mild røst, der sagde: »Det hele ordner sig. Tag det roligt.« Da jeg havde afsluttet min bøn, vidste jeg, at der ville ske noget godt den dag.

Da jeg havde vækket min søster, gik jeg i gang med at feje verandaen. Genboen fik øje på mig og kom over for at give mig 1000 bolívares, som hun skyldte mig for en juledug og nogle dekorationer, jeg havde broderet for hende. Det overraskede mig, for jeg havde glemt, at hun skyldte mig penge.

Jeg løb ind på min søsters værelse og viste hende de penge, jeg havde modtaget. Hun spurgte mig forbløffet, hvor jeg havde dem fra? »For Gud er alting muligt« (Matt 19:26), svarede jeg.

Kort efter hørte vi nogen, der kaldte på min søster udenfor. Da vi opdagede, at det var den samme genbo, gik vi ud for at tale med hende. Hun betalte så min søster 1000 bolívares, som hun skyldte hende for

noget syarbejde. Min søster og jeg var glade, for nu kunne vi købe morgenmad, frokost og aftensmad.

Da vi vendte hjem fra supermarkedet, stod der en ven og ventede på os. Han spurgte, om han måtte holde *la Noche Buena* sammen med os, for han ville ikke tilbringe juleaften alene. Vi forklarede, at vi kun skulle have en beskedent julemiddag, men han var velkommen til at spise med. Han gav os så 2000 bolívares til hjælp til julemiddagen. Vi kunne slet ikke begribe, at Gud havde velsignet os så meget.

Senere ringede min niece og fortalte, at hun ankom samme aften og havde 15 kg marineret kød med. Kort

efter ankom min nevø sammen med sin kone og deres børn. De spurgte, om de måtte vende tilbage om aftenen med noget mad og fejre juleaften sammen med os.

»Vi skal ikke en storslået julemiddag,« svarede vi, »men der er nok til os alle.«

Den aften tilberedte Edicta og jeg indbagt kylling, kartoffelsalat, en citrondessert og *majarete*, som er en traditionel kokosnøddebudding, som vi spiste sammen med alle vores gæster. Men først takkede vi vor himmelske Fader for de store velsignelser, han havde givet os. Den dag blev vi mindet om, at hvis vi har tro og ikke tvivler, så vil han velsigne os, når vi beder om hans hjælp. ■

Estilita Chacin Hart, Utah i USA

Da jeg stod op, knælede jeg ved sengen og bad. Jeg tryglede min himmelske Fader om at ihukomme os.

LINDAS SIDSTE JUL

Under mit første studieår på Brigham Young University meldte biskoprådet vores menighed til et Vikar-for-julemanden-projekt, hvor vi skulle skaffe julegaver til nødlidende familier.

Men vores menigheds navn blev ved med at forsvinde fra listen over frivillige. Da julen nærmede sig, havde vi ikke nogen familie at hjælpe. Så fortalte en af biskoppens rådgivere os om en familie, som muligvis havde brug for vores bistand. Da vi hørte om den familie, følte vi os alle sikre på, at vi skulle koncentrere os om dem.

Linda (navnet er ændret), som havde flere sønner i alderen fra 9 til 15, havde kæmpet en opslidende kamp mod brystkræft. På grund af presset i forbindelse med sygdommen forlod hendes mand hende. Hun var netop flyttet hertil fra en anden stat for at arbejde i Provo i Utah, men fik alligevel ikke jobbet, og nu havde hun ikke nogen indtægt.

Da vi traf Linda, syntes vi straks om hende. Vi blev velsignet med at se hende, som Frelseren så hende – som en stor og ædel ånd, som havde overvundet mange svære udfordringer. Hun blev aldrig et *projekt* for os, men derimod en evig ven. Hvert medlem af menigheden bidrog med noget, som kunne hjælpe hende og hendes drenge. Vi var alle unge studerende og selv forholdsvis fattige, men vi gav

Mens Linda var med til vores menigheds julefest, tog flere medlemmer af menigheden hen til hendes lejlighed og fyldte hendes skabe og køleskab med mad.

med glæde, for vi elskede hende.

Linda kom til vores menigheds julefest, og imens tog flere medlemmer af menigheden hen til hendes lejlighed og fyldte hendes skabe og køleskab med mad. De pyntede et juletræ og omkransede det med gaver til hele familien. De efterlod også fire nye dæk til hendes bil og betalte hendes husleje flere måneder frem. Jeg ved ikke rigtig, hvordan vores beskedne bidrag kunne dække alt det, men jeg vidste, at vor himmelske Fader havde brugt vore ofre til at velsigne hende.

Et år senere var jeg i en anden

studentermenighed, men ved juletid tog jeg tilbage for at hilse på mit gamle biskopråd. Jeg fik at vide, at Lindas mand var vendt tilbage til familien, og at deres økonomi nu var i orden. Men så var kræften vendt tilbage og havde berøvet hende livet. Jeg blev klar over, at vi havde været med til at redde Lindas sidste jul.

Ved at fornemme »Kristi rene kærlighed« (Moro 7:47) så stærkt gennem den oplevelse, erfarede jeg, at ægte næstekærlighed er en dyrebar åndelig gave, som ansporer os til at handle i Frelserens sted. ■

J. Audrey Hammer, Utah i USA

**Ældste
Patrick Kearon**
De Halvfjerds

Kom, LAD OS TILBEDE HAM

Da jeg sidste jul tjente ved Kirkens hovedsæde i Salt Lake City i Utah, oplevede jeg et lokalt vejrfænomen, som hedder inversion. En inversion er en tilstand, hvor luften tættest på jordoverfladen er køligere end den højereliggende luft, altså det modsatte – inversion – af den normale tilstand. Inversioner findes ikke kun i Salt Lake City, men de er kraftigere, fordi byen ligger i en dal omgivet af høje bjerge. Dette fanger byens smog og fastholder den nede i dalen, så byen og det omliggende område dækkes af en tyk, mørk iskold sky. Smog er sundhedsfarligt for mennesker med vejtrækningsproblemer og påvirker mange andres moral, fordi luften føles snavset og solen skjules i dage, ja, selv uger, i træk.

Men en kort køretur op i bjergene afslører, at smoglaget kun er knap hundrede meter tykt. I løbet af få minutter kan man være oppe i det klare solskin, indånde krystalklar luft og nyde synet af snedækkede bjergtinder. Kontrasten til dalen nedenunder kan ikke være tydeligere. Når man klatrer højere op i bjergene, kigger man ned på det smoglag, som man har lagt bag sig i dalen, og nu ligner det et snavset tæppe under en azurblå himmel.

Der er tidspunkter i vores liv, hvor vi billedlig talt befinder os nede i dalen under det

Vi skal erkende, at vi har magten og evnen til at føre os selv ud af den snavsede luft i dalen og op i fredens og håbets klare sollys, som kun opnås ved at komme til Frelseren.

triste, mørke tågelag. På grund af de dårlige valg, vi har truffet, adfærd, der krænker Ånden eller de smertelige og krævende beslutninger, som kendetegner jordelivet, føler vi os fanget i tyk, kvælende tåge. Vi kan ikke se klart, vi føler os forvirret, og vi fornemmer, at vi har bevæget os bort fra vor himmelske Faders kærligheds lys og varme. Vi glemmer, at Kristi rene lys venter os, kalder på os og findes blot nogle få trosskridt længere fremme. Vi må erkende, at vi har magten og evnen til at føre os selv ud af den snavsede luft i dalen og op i fredens og håbets klare sollys, som kun opnås ved at komme til Frelseren,

I denne juletid glæder vi os over Jesu Kristi fødsel, han, som er verdens lys, og som har indbudt os alle til at komme til ham og ind i hans lys. I skrifterne kan vi læse om mænd og kvinder, som blev velsignet ved bogstavelig talt at komme til ham på tidspunktet for hans fødsel. Nogle kom langvejs fra, andre befandt sig tættere på. Nogle modtog englebesøg, og andre handlede ud fra personlig åbenbaring. Men hver især tog de imod indbydelsen til at komme til ham.

Hvad kan vi lære af hyrderne, Simeon, Anna og de vise mænd, som alle blev begünstiget med at se Kristusbarnet med deres egne øjne? Når vi overvejer deres trofaste reaktion

på indbydelsen til at komme til Kristus, kan vi lære, hvordan vi mere effektivt kan hæve os selv ud af vore inversioner, ud af den tristhed og forvirring, som vi måtte føle, og bringe os selv ind i det klare, rene håb, som tilbydes af verdens lys. Det er der, sammen med ham, at vi fornemmer, hvem vi virkelig er, og hvor vi passer ind i evighedens billede. Vore egne inversioner vendes, og det rette perspektiv gengives.

Denne discipelrolle fordrer ikke, at vi forlader vore får på marken eller drager gennem en ørken. Vores rejse til Frelseren er ikke fysisk; den er åndelig og adfærdsmæssig. Den omfatter en erkendelse og antagelse af hans forsoning.

Hyrderne

I de velkendte vers fra Luk 2 ser vi vigtige kendsgerninger om disse første vidner til Kristi fødsel, nemlig hyrderne på markerne nær Betlehem. Da »Herrens engel [stod] for dem ... blev [de] grebet af stor frygt« (vers 9). Men de hørte forkyndelsen af »en stor glæde«, nemlig at den længe ventede Frelser, Messias, Kristus, var blevet født (vers 10). De lyttede for at høre det tegn, hvorved de ville kunne genkende Frelseren. Han skulle findes svøbt og lagt i en krybbe (vers 12). Da den himmelske hærskare havde afsluttet deres glædelige erklæring, reagerede hyrderne øjeblikkeligt ved at sige: »Lad os gå ind til Betlehem og se det, som er sket« (vers 15). De »skyndte sig« derhen (vers 16) og fandt Kristusbarnet, sådan som englen havde sagt, og så »vendte hyrderne tilbage og priste og lovede Gud« (vers 20). De ønskede at sprede den gode nyhed om Frelserens fødsel, så de

»fortalte ... hvad der var blevet sagt til dem« (vers 17).

Ligesom hyrderne skal vi reagere med det samme og skynde os, når Ånden taler til os. Med præsident Thomas S. Monsons ord, skal vi »aldrig, aldrig, aldrig udskyde at følge en tilskyndelse«. ¹ Nogle gange kan vi, efter at have fulgt en tilskyndelse, ikke klart se, hvorfor Ånden har ledt os til at handle på en bestemt måde. Men ofte ser vi, ligesom hyrderne, mirakler finde sted, og vores trofaste reaktion på tilskyndelsen bekræftes. Vi kan da benytte lejligheden til at fortælle andre om vores glæde og vidnesbyrd. Når vi gør det, kan vi styrke andres tro og håb, hvilket igen bekræfter vores vidnesbyrd og bringer os nærmere Frelseren og hans vej.

Simeon

Et andet begunstiget vidne, der så Kristusbarnet, var Simeon. Han var en »retfærdig og from« mand, som regelmæssigt modtog vejledning fra Helligånden (Luk 2:25). Det var blevet ham åbenbart, at han »ikke skulle se døden, før han havde set Herrens salvede« (vers 26), og han levede i håb og forventning om den salige begivenhed. Ånden tilskyndede ham til at komme til templet den dag, hvor Maria og Josef bragte den spæde Jesus til Jerusalem »for at bære ham frem for Herren« (vers 22). Simeon erkendte, at barnet var den lovede Messias, og han »tog ... barnet i sine arme og lovprieste Gud« (vers 28), mens han profeterede, at det var det hellige barns skæbne at være »et lys til åbenbaring for hedninger og en herlighed for dit folk Israel« (vers 32).

Simeons retskafne og trofaste liv satte ham i stand til at være til stede i templet, så han

kunne vidne om Lyset, da han endelig fandt det. Ligesom Simeon kan vi stræbe efter større lydhørhed og lydighed mod Helligåndens hvisken, så vores liv kan følge den vej, vor himmelske Fader har i tankerne for os. Fordi Simeon havde udviklet sin evne til at høre og reagere på Ånden, var han på rette sted på rette tidspunkt, og Herrens løfte til ham blev opfyldt på den mest fantastiske måde.

Enhver af os kan få samme mulighed og kan på samme måde lade Herrens plan udfolde sig i vores tilværelse. Når vi skal træffe beslutninger af evig betydning, når vi står ved en skillevej i livet, har vi brug for at kunne tænke klart og se tingene i rette perspektiv. Nogle gange kan selve det at skulle træffe disse afgørende beslutninger, få os til at føle os usikre, vaklende og ude af stand til at handle, nede i dalen under inversionen. Men når vi tager skridt i tro og handler efter retfærdighedens principper, ser vi gradvist Guds plan tage form i vores tilværelse, og vi bliver bragt tilbage i Guds kærligheds strålende solskin.

Anna

Anna var »højt oppe i årene«. Hun var enke og beskrives som »profetinde« (Luk 2:36), hvis lange og trofaste liv var karakteriseret af hendes vedvarende faste og bønner, og af at hun aldrig forlod templet (vers 37). Da hun fik lov at holde Jesusbarnet inde i templet, »priste [hun] Gud« for Kristusbarnet »og talte om barnet til alle, der ventede Jerusalems forløsning« (vers 38).

Af Annas oplevelse kan vi lære, at vi kan leve trofast under alle vejrforhold, hvis vi er udholdende i faste og bøn, og hvis vi i hjertet ikke viger fra templet. Hvis vi endnu ikke

BEKENDTGØRELSEN FOR HYRDERNE, AF DEL PARSON; SIMEONS TAKSIGELSE, AF ROBERT T. BARRETT; HÅBETS FYLDE, AF ELSPETH YOUNG, MÅ IKKE KOPIERES; ANKOMSTEN, AF MICHAEL ALBRECHTSON, MÅ IKKE KOPIERES

har haft mulighed for at rejse til et tempel og modtage dets velsignelser, kan vi dog alligevel nyde de velsignelser, som tilflyder vores liv, når vi værdigt har en tempelanbefaling. Profeterne har gentagne gange opmuntret os til at besidde en tempelanbefaling, også selv om vores omstændigheder ikke tillader os at komme i templet.² Vi kan hæve os selv over de mørke stunder og ind i taknemlighedens lys gennem vores

Når vi grunder over hyrdernes, Simeons, Annas og de vise mænds trofaste reaktioner, kan vi mere effektivt hæve os selv op over vore egne inversioner, ud af tristhed og forvirring, og føre os selv frem til verdens lys.

tempeltjeneste og ved at vidne om Jesus for alle, der søger fred og håb.

De vise mænd

Endelig kan vi i Matt 2 læse om de vise mænd, som rejste langt, efter at have set »hans stjerne gå op« og havde forstået tegnet (vers 2). Beredt med offergaver drog de af sted for at søge efter ham, idet de spurgte: »Hvor er jødernes nyfødte konge?« (vers 2). Da deres søgen endelig var ovre, og de havde fundet Kristusbarnet, »faldt [de] ned og tilbad det«, og de frembragte deres skatte (vers 11). Trods Herodes' bedrag, fik de »i drømme ... en åbenbaring om ikke at tage tilbage til Herodes«, men i stedet vende hjem »ad en anden vej« (vers 12). De vise mænd handlede i

overensstemmelse med Guds åbenbaring og beskyttede derved den hellige familie mod Herodes' onde hensigter.

Der er meget, vi kan lære af de vise mænd. Ligesom dem kan vi studere skrifterne og kende de tegn, som vi skal holde udvig efter, når vi bereder jorden på Frelserens genkomst. Når vi så ransager og overvejer skrifterne, får vi et stærkere ønske om at søge Herren hver eneste dag, og, som en gave til ham, opgave vores selvished, stolthed og oprørskhed. Når vi modtager personlig åbenbaring, som ændrer de planer, vi havde lagt, kan vi adlyde i tro og tillid til, at Gud ved, hvad der er bedst for os. Og til slut må vi som sande disciple falde ned og tilbede Frelseren i ydmyghed og kærlighed.

Denne discipelrolle fordrer ikke nødvendigvis, at vi forlader vore får på marken eller drager gennem en ørken. Vores rejse til ham er ikke fysisk; den er åndelig og adfærdsmæssig. Den omfatter accept og tilegnelse af den kendsgerning, at hans forsoning er uendelig og dækker alle aspekter af vores liv – vore synder, svagheder, smerter, sygdom og skavanker (se Alma 7:11-13). Det betyder, at vi kan give slip på det, der holder os nede i vores egen inversions triste tåge og i stedet leve i varmen og kærligheden fra verdens Lys. Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »Ordene »kom til Kristus« er en indbydelse. Det er den vigtigste indbydelse, som man nogensinde kan give et andet menneske. Det er den vigtigste indbydelse, som nogen kan tage imod.«³ ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Ånden giver liv«, *Den danske Stjerne*, aprilkonferencen 1985, s. 62.
2. Se fx Howard W. Hunter, »Det store symbol på vores medlemskab«, *Stjernen*, nov. 1994, s. 6.
3. Henry B. Eyring, »Kom til Kristus«, *Liahona*, mar. 2008, s. 49.

»Hvordan kan jeg se positivt på fremtiden?«

Vi oplever alle tidspunkter, hvor det synes, som om det konstant driver af modløshed og dårlige nyheder på et personligt og til tider også globalt plan. Vi skal huske på, at vi har en grund til at nære håb, fordi vi har tro på Herren Jesus Kristus.

Ved aprilkonferencen 2009 mindede præsident Thomas S. Monson os om Herrens befaling om at »være ved godt mod« (L&P 68:6) og gav os disse opmuntrende ord med på vejen: »Selv om sorte skyer samler sig, selv om regnen vælter ned over os, så vil vores kundskab om evangeliet og vores kærlighed til vor himmelske Fader og til vor Frelser trøste og styrke os og bringe glæde i hjertet, når vi vandrer retskaffent og holder befalingerne. Der er intet i denne verden, der kan besejre os.«

Selv når det ser sortest ud, uden det mindste lysglimt i de mørke tordenskyer i horisonten, kan vores forståelse af evangeliet hjælpe os til at bevare en positiv indstilling til fremtiden. Som præsident Monson sagde i samme tale: »Fremtiden er lige så strålende som jeres tro« (»Vær ved godt mod«, *Liahona*, maj 2009, s. 92).

Læs, bed og smil

For et par år siden gav Unge Pigers hovedpræsidentskab os 100 %-udfordringen: Læs i Mormons Bog hver dag, bed hver dag og smil. Jeg tænkte, at jeg ville prøve det og holde ud, så længe jeg magtede. Til min overraskelse medførte udfordringen fantastiske ændringer i mit liv.

Jeg var gladere, jeg havde Ånden med mig, og jeg havde en positiv indstilling. Selv om jeg stadig mødte modgang, hjalp Åndens styrke mig til at forblive lykkelig.

Ariana G., 16 år, Virginia i USA

Hav håb

Jeg mener, at det bedste vi kan gøre for at bevare en positiv indstilling er at smile og håbe! Håb har hjulpet mig på utallige måder gennem mit liv. Vi skal også tænke på, hvor velsignede vi er, fordi vi ved, hvor højt vor himmelske Fader elsker os. Vi kan i alle situationer søge fred hos ham. Hans Søn led for os, så han kender vore smerter. Gennem ham kan vi opnå håb, blive helbredt og selvfølgelig være glade.

Corey D., 18 år, Utah i USA

Tænk på forsoningen

Det indgyder altid håb at grunde over vor Frelasers forsoning, og det hjælper os til at være optimistiske. Vi møder alle prøvelser i dette liv. Men takket være forsoningen har alle prøvelser og problemer, både timelige og åndelige, løsninger. Forsoningen sætter os i stand til at se de løsninger. Forsoningen er en storslået bekræftelse på Guds kærlighed til sine børn. Den er uendelig, og det er hans kærlighed til os også. Det indgyder os mod og styrke til at se fremtiden i øjnene uden frygt.

Daryl A., 18 år, Laguna i Filippinerne

Forbliv trofast

Disse urolige tider er en del af Herrens plan og er blevet forudsagt lige fra gammeltestamentlig tid. Overalt i skrifterne lover Herren, at de retskafne bliver velsignet og bevaret. Når man forbliver trofast, er Helligånden der til at vejlede en gennem disse

forvirrende tider, til at trøste en og minde en om, at Herren har en plan for os. Hvis du har fået din patriarkalske velsignelse, så studér den og se, hvad Herren har i vente til dig.

Rae B., 17 år, Washington, D.C. i USA

Tænk på dine velsignelser

Noget af det, der giver mig glæde og håb i disse urolige tider, er at stoppe op og tænke over mine velsignelser

og min kundskab om evangeliet. Noget så enkelt som at have en bedste ven eller noget så storslået som frelsesplanen fylder mig med glæde og giver mig et ønske om at dele den glæde med andre. Det giver mig en positiv indstilling.

Annette M., 15 år, Michigan i USA

Tænk på templet

Når jeg bliver modløs, mediterer jeg over de ord, der findes sidst i Unge Pigers valgsprog: »Vi tror, at dersom vi vil acceptere

disse værdinormer og handle derefter, vil vi være beredte til at styrke hjem og familie, indgå og holde hellige pagter, modtage tempelordinancerne og nyde ophøjelsens velsignelser.« Jeg finder trøst i de ord, og jeg ved, at de bliver opfyldt i mit liv og i alle andre dydige unge pigers liv. Jeg tvivler slet ikke i mit håb om templets hellige ordinancer. Velsignelserne ved et retskaffent liv er uendelige, og når jeg husker på det, fyldes mit hjerte med glæde, håb, kærlighed og mod.

Nathalia M., 18 år, Mérida i Venezuela

Vær på det vindende hold

Hvis du vil bevare en positiv indstilling, skal du kende denne enkle sandhed: Det er Herrens hold, der vinder i

den sidste ende. Så enkelt er det. Satan har ingen magt over Gud. Da vi allerede kender vinderen, skal vi bare koncentrere os om blive på Herrens hold. Når vi lever værdigt, så vi kan komme i templet, bærer vi den spillerdragt, der viser Herren, at vi er på hans hold. Når vi læser i skrifterne, beder vore bønner og tjener vore brødre og søstre, finder vi sand glæde, og det gør det lettere at have en positiv livsindstilling.

Brayden F., 17 år, Utah i USA

Fremelsk en taknemlig indstilling

Lad være med at fokusere på de urolige tider. Jeg fører en »taknemlighedsdagbog«. Hver dag skriver jeg om mindst en ting, som jeg har været taknemlig for den dag. Uanset hvor forfærdelig dagen har syntes,

kan jeg altid finde noget at påskønne. Tæl jeres velsignelser. Fremelsk en taknemlig indstilling, som kan hjælpe jer med at fokusere på det positive i livet.

Ashlee H., 18 år, Oklahoma i USA

DIN VIDUNDERLIGE FREMTID

»Mine unge venner, Herren ønsker, at I af hele jeres hjerte stræber efter at overholde

disse standarder og efterlever de evangeliske standarder, som findes i skrifterne. Når I gør dette, vil I se længere frem, og I vil se jeres lyse og vidunderlige fremtid med store muligheder og ansvar. I bliver villige til at arbejde hårdt og holde ud i lang tid, og I får et optimistisk livssyn.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Se afslutningen fra begyndelsen«, *Liahona*, maj 2006, s. 44.

NÆSTE SPØRGSMÅL

»Hvordan skal jeg besvare mine venners spørgsmål om templet, når jeg ikke selv ved ret meget om det?«

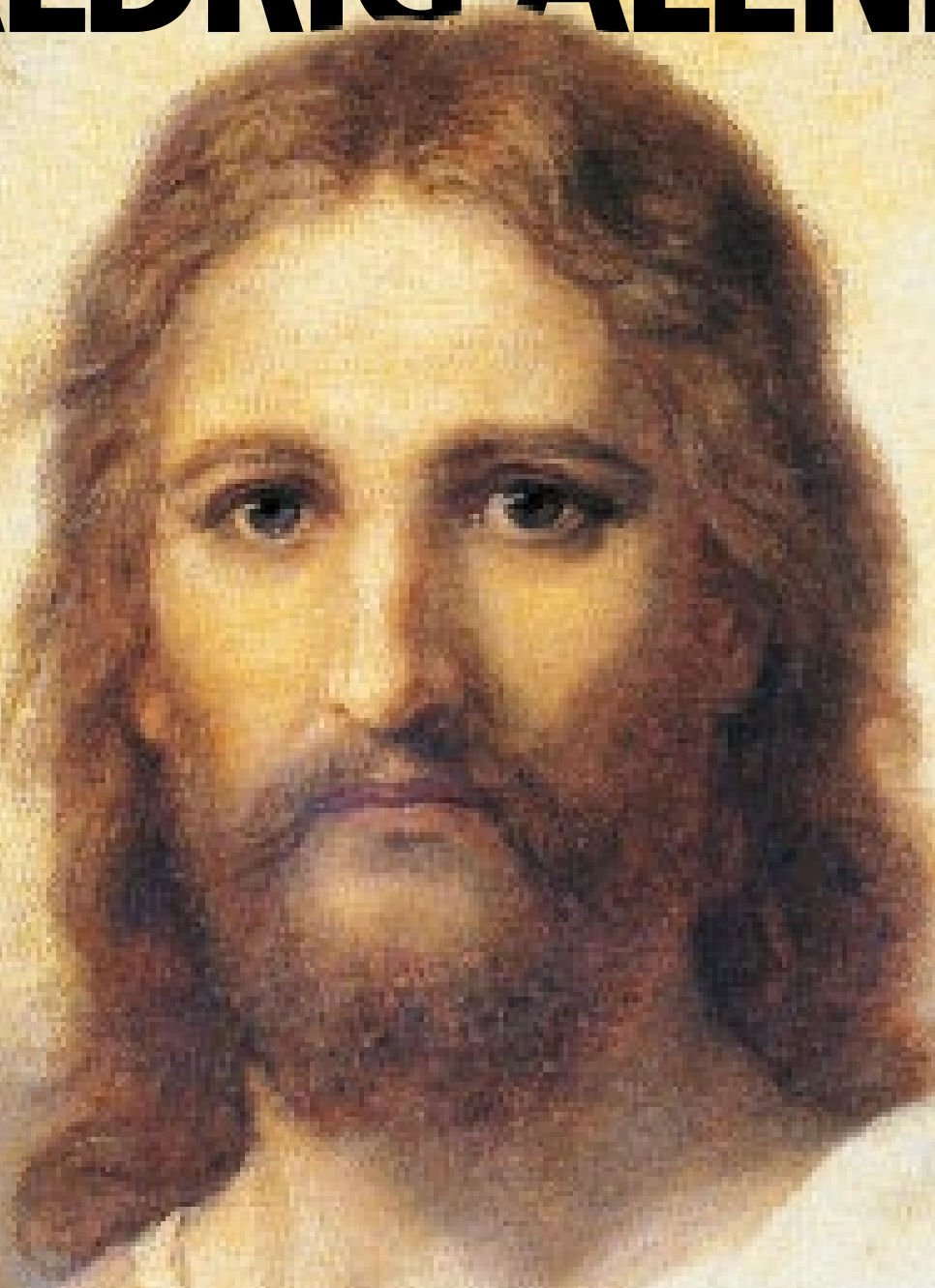
Send dit svar inden den 15. januar 2012 til:

Liahona, Questions & Answers 1/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Eller send det i en e-mail til:
liahona@ldschurch.org

Indlæg kan blive redigeret af hensyn til længde eller klarhed.

Følgende informationer og tilladelser skal vedlægges din e-mail eller dit brev: (1) fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed, (4) stav, (5) din skriftlige godkendelse og, hvis du er under 18 år, dine forældres tilladelse (e-mail-tilladelse godkendes) til at trykke dit svar og dit billede.

DU ER ALDRIG ALENE

»Jeg vil ikke efterlade jer faderløse;
jeg kommer til jer«

(Joh 14:18).

Herren udøste velsignelser

Jeg funderede: »Hvem er Gud? Er det Buddha, Jesus Kristus eller en helt anden gud?»

Kim Koung

Jeg er født i Cambodja, hvor de fleste er buddhister. Efter at Khmer Rouge-styret havde slået så mange mennesker ihjel, var der en del af de overlevende, der ikke kunne forstå, hvordan Gud, hvis han eksisterede, kunne have ladet det ske for vores folk. Da jeg var 14 år, begyndte jeg at tænke det samme.

Da styret var faldet, begyndte flere religioner at få fodfæste i Cambodja. Jeg var forvirret, fordi kirkerne forkyndte så mange forskellige ting. Min familie forblev buddhister, men jeg ville have svar på min sjæls inderlige spørgsmål: Hvor kom vi fra, hvorfor er vi her, og hvor skal vi hen efter dette liv?

En dag da jeg kom hjem fra skole, fortalte min tante mig, at to unge mænd i hvide skjorter og slips var kommet hjem til hende for at tale om Jesus Kristus. Hun var blevet overrasket over, at de talte så godt cambodjansk. Jeg ville høre mere om Kristus. Jeg ville vide, hvem der havde skabt os. Jeg funderede: »Hvem er Gud? Er

det Buddha, Jesus Kristus eller en helt anden gud?»

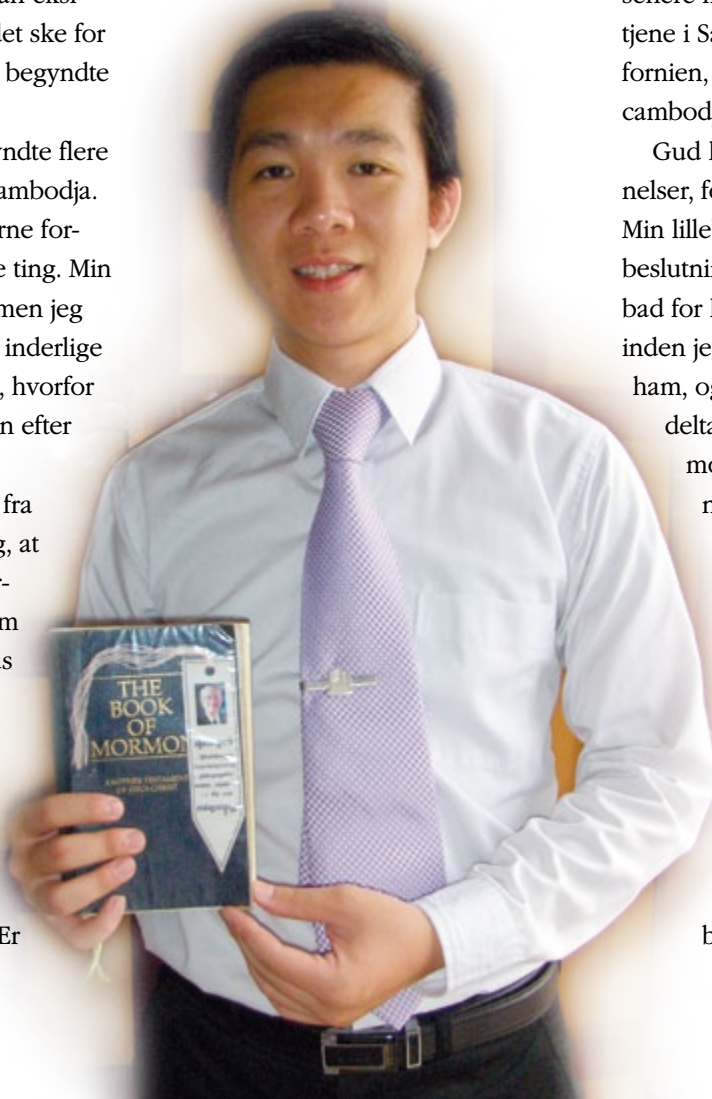
Min tante og jeg tog imod missionærerne. Under det første møde fornemmede vi Ånden, der fortalte os, at det, de sagde, var sandt. De gav os et eksemplar af Mormons Bog og lovede, at hvis vi ville læse den, overveje den og bede til Gud i oprigtig hensigt og med tro på ham, så ville han bekræfte sandheden for os. Det

lød meget fornuftigt. Jeg tog imod evangeliet sammen med min tante og hendes børn. Omkring en måned senere blev vi alle døbt og bekræftet.

Jeg deltog i seminar i fire år og institut i et år og virkede som seminarlærer. Da jeg blev 19, følte jeg, at jeg skulle tage på mission. Jeg talte med mine forældre, og de sagde, at det måske var en god idé, så jeg indsendte min ansøgning. En måned senere modtog jeg kaldelsen til at tjene i Sacramento-missionen i Californien, som var både engelsk og cambodjansk-sproget.

Gud har givet mig mange velsignelser, fordi jeg tog imod kaldelsen. Min lillebror traf ikke de bedste beslutninger her i livet. Jeg fastede og bad for ham, og der skete et mirakel, inden jeg rejste på mission. Jeg døbte ham, og han er nu aktiv i Kirken og deltager i seminar. Min familie modtog mange andre velsignelser, og Herren har udøst velsignelser over mig under min mission.

Jesus er Kristus. Han lever. Han elsker os og kender os hver især ved navn. Han kender vores udfordringer og hindringer, og jeg ved, at han velsigner os, når vi stræber efter at holde hans befalinger. ■

**Ældste
Carl B. Pratt**
De Halvfjerds

ET SIKKERT VIDNE

Jeg er opvokset i en aktiv sidste dages hellige familie, så jeg tror, at jeg voksede op med et vidnesbyrd. Jeg har aldrig alvorligt tvivlet på evangeliets sandhed. Som så mange andre teenagere har jeg af og til haft spørgsmål til forskellige ting, men jeg har aldrig følt, at Kirken ikke var sand.

Det var den tro, der inspirerede mig til at udføre en mission. Jeg vidste, at jeg skulle tjene som missionær. Men skønt jeg ikke nærrede nogen tvivl med hensyn til Kirken, blev jeg klar over, at jeg skulle have mit eget vidnesbyrd.

Jeg begyndte min mission i februar 1961, hvor jeg forlod kulden i Salt Lakes City og rejste ned til Argentinas hede. Dengang var der ikke nogen sprogscole for missionærer, men min missionspræsident lovede os, at vi ville kunne tale flydende spansk, når vi havde læst hele Mormons Bog højt. Jeg havde

lært spansk som barn og talte det flydende i løbet af et par uger, men jeg fulgte alligevel min missionspræsidents instruks.

I den første by, jeg blev sendt til, havde min kammerat og jeg til huse bag en gammel forretning. Vi kunne ikke banke på døre om eftermiddagen, hvor hele Argentina holdt siesta, så jeg anvendte den tid til at bede og læse Mormons Bog foran indgangen til den gamle butik.

Så en dag, tusinder af kilometer fra mit hjem, stoppede jeg op for at tænke over, hvad det var, jeg læste. Når man beder og overvejer Mormons Bog, kan Ånden påvirke en. Jeg funderede over, hvad det var, Mormons Bog forkyndte, jeg tænkte på, hvordan Joseph Smith oversatte pladerne, og pludselig blev jeg overvældet af en følelse. I det øjeblik vidste jeg, at alt det, jeg havde lært hele mit liv, var sandt. Det stod pludselig klart for mig, at Joseph Smith var en

profet, og at det, jeg læste, var Guds ord. Det er alt sammen sandt.

Den pludselige følelse var opstemmende. Den skyllede gennem min krop, fra isse til fod. Det var ikke et koldt gys, og det var ikke en brænden. Men det var et sikkert vidnesbyrd.

Jeg har aldrig glemt den dag, og jeg har følt Helligånden mange gange siden da. På grund af den oplevelse kender jeg Helligånden, når han vidner for mig. Følelsen er ikke altid helt den samme, men den er altid varm og tryk.

Skønt Ånden taler til os personligt, gælder Moronis løfte enhver (se Moro 10:3-5). Moronis løfte i Mormons Bog går ud på, at Ånden vidner for en om Mormons Bogs sandhed, hvis man læser, studerer, overvejer og beder af et oprigtigt hjerte. Det løfte gælder mig, dig og alle andre i hele verden. Det sikre vidnesbyrd kommer til enhver, som søger det. ■

DRAG NÆRMERE TIL GUD

»Jeg fortalte brødrene, at Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutsten, og at et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve dens forskrifter, end ved nogen anden bog.«

Joseph Smith, i Kirkens præsidenteres lærdomme: Joseph Smith, 2007, s. 64.

DETTE SKAL VÆRE

Jer et tegn

»Alle de profeter, der har profeteret, lige siden verden begyndte, har de ikke talt mere eller mindre om dette?»

(Mosi 13:33).

Whitney Hinckley

Julen er en tid, der er fyldt med forventninger – forventninger om gaver, god mad og fest. Nogle gange synes de første 24 dage i december alt for lange. Forestil jer, at I skulle vente i 1000 år!

Den første jul – Frelserens fødsel – var blevet forudsagt i flere hundrede år, fra Esajas i Det Gamle Testamente til lamanitten Samuel i Mormons Bog. De gamle profeter kendte og så frem til tegnene på Jesu Kristi komme, og de ventede tålmodigt på de tegn. De profeterede om hans komme, så andre ville kunne genkende tegnene og få del i glæden ved visheden om, at han var kommet! Opfyldelsen af disse profetier var et vidnesbyrd om hans guddommelige kaldelse som Frelser og Forløser.

Læs følgende profetier om Jesu Kristi fødsel og dens mirakuløse omstændigheder og se, hvordan de profetier blev opfyldt.

Født af Maria, en jomfru

Profetier: Syv hundrede år før Maria blev født, blev det profeteret, at hun skulle blive mor til Kristus. Esajas skrev: »Men Herren vil selv give jer et tegn: Se, den unge kvinde skal blive med barn og føde en søn, og hun skal give ham navnet Immanuel« (Es 7:14).

Alma den Yngre identificerede også Maria som Frelserens mor, 80 år før Jesu Kristi fødsel og på den anden

side af jorden i forhold til Esajas: »Og se, han skal blive født af Maria ... hun er en jomfru, et dyrebart og udvalgt redskab, som skal blive overskygget og undfange ved Helligåndens kraft og føde en søn, ja, selveste Guds Søn« (Alma 7:10).

Opfyldelse: Otte årtier senere viste englen Gabriel sig »til en jomfru, der var forlovet med en mand, som hed Josef ... Jomfruens navn var Maria« (Luk 1:27). Maria var mor til Jesus, som var Guds Søn.

Et barn er født os

Profeti: Esajas profeterede om Messias' fødsel: »For et barn er født os, en søn er givet os, og herredømme skal ligge på hans skuldre. Man skal kalde ham Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste« (Es 9:5).

Opfyldelse: Frelserens tjenestegering opfyldte alt det, som Esajas havde profeteret, og dog blev Kristus født under beskedne kår: »I dag er der født jer en frelser i Davids by, han er Kristus, Herren ... I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe« (Luk 2:11-12).

Født i Betlehem

Profeti: Profeten Mika var samtidig med Esajas. Han profeterede, at Herren skulle fødes i landsbyen Betlehem: »Du, Betlehem, Efrata, du er lille blandt Judas slægter. Fra

dig skal der udgå én, som skal være hersker i Israel; hans udspring er i fortiden, i ældgamle dage« (Mika 5:1).

Opfyldelse: Syv hundrede år senere befalede Herodes, at hans skrivere skulle fortælle ham, hvor den nye hersker skulle findes: »Han ... spurgte dem, hvor Kristus skulle fødes. De svarede ham: »I Betlehem i Judæa« (Matt 2:4-5).

Af Davids slægt

Profeti: 600 år før Kristi fødsel fortalte Herren Jeremias, at Kristus skulle komme i Davids slægtslinje: »I de dage og til den tid vil jeg lade en retfærdigheds spire af Davids slægt vokse op; han skal øve ret og retfærdighed i landet« (Jer 33:15).

Opfyldelse: Matthæus opregner Kristi slægtslinje og viser, hvordan Herren nedstammer fra den fortidige konge: »Slægtsbog for Jesus Kristus, Davids søn, Abrahams søn ... I alt er der altså fra Abraham indtil David fjorten slægtled, fra David indtil bortførelsen til Babylon fjorten slægtled, fra bortførelsen til Babylon og indtil Kristus fjorten slægtled« (Matt 1:1, 17).

Besøgt af konger

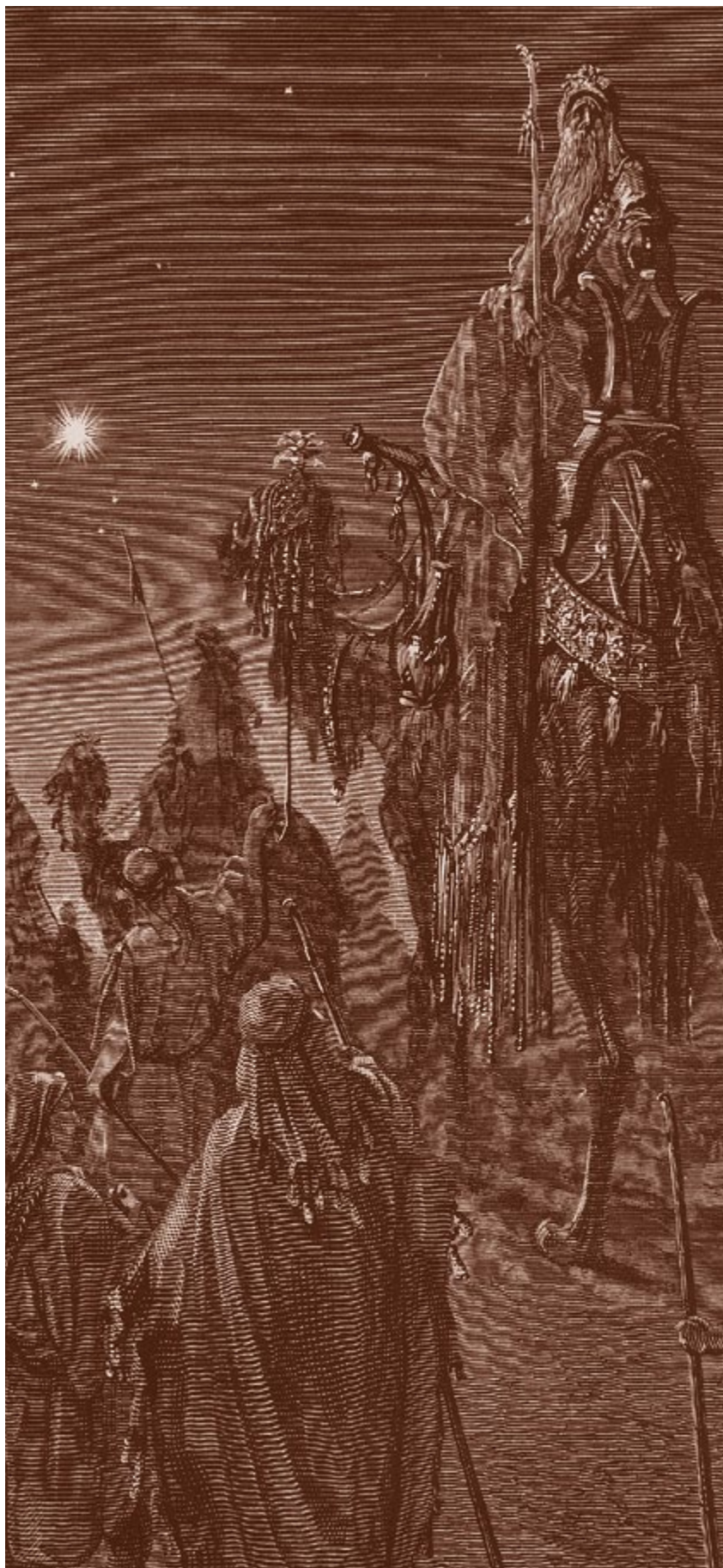
Profetier: Trods de beskedne kår, som hans fødsel fandt sted i, erklærede profeterne, at konger skulle komme for at se Kristus: »Folkeslag skal komme til dit lys og konger til din stråleglans« (Es 60:3).

Lamanitten Samuel fortalte fem år før Kristi fødsel nefitterne om de tegn, der skulle forkynde hans komme. Et af disse tegn var den stjerne, som de vise mænd fulgte: »Og se, der skal også stige en ny stjerne op, en sådan, som I aldrig før har set; og dette skal også være jer et tegn« (Hel 14:5).

Opfyldelse: De vise mænd vidste, hvilket tegn de skulle se efter, for de må have set efter en opfyldelse af profetierne. De spurgte: »Hvor er jødernes nyfødte konge? For vi har set hans stjerne gå op og er kommet for at tilbede ham« (Matt 2:2).

I den nye verden så nefitterne også tegnene og vidste, at profetierne var blevet opfyldt: »Og det var sket i overensstemmelse med profeternes ord, ja, alt til den mindste enkelthed. Og det skete også, at en ny stjerne viste sig i overensstemmelse med ordet« (3 Ne 1:20-21).

Tænk på, hvordan du glæder dig, når du endelig får lov at åbne dine julegaver. Hvordan ville det så ikke være, hvis du havde ventet på tegnene på Kristi fødsel og endelig så dem opfyldt? Vor himmelske Fader beredte disse tegn på forhånd, ikke blot for at lade de trofaste verden over glæde sig ved hans Søns fødsel, men også for at vidne om Kristi guddommelige kaldelse. ■

Omsorgsfulde gaver

Hvorfor gav de vise mænd Josef og Maria guld, røgelse og myrra?

Mange mennesker mener, at det er tanken, der tæller, når det gælder gaver. Måske skyldes det, at tanken bag gaven gør den til mere end bare en nyttig eller spændende genstand – det gør den til et symbol på giverens kærlighed eller betænksomhed over for modtageren. Nogle gaver betyder også mere end tanken bag gaven; den slags gaver rummer en bredt anerkendt symbolik, som føjer endnu større betydning til dem. Når en gave har alle tre elementer – praktisk anvendelse, personlig værdi og symbolsk betydning – kan det være den mest omsorgsfulde og værdsatte gave af alle.

Tænk over tanken bag gaverne guld, røgelse og myrra, som de vise mænd gav til Kristusbarnet (se Matt 2:11). Bibelen forklarer ikke, hvorfor de vise mænd bragte disse særlige gaver, men alle tre gaver havde praktisk værdi og muligvis symbolsk betydning for Guds Søn og hans jordiske forældre.

Guld

Praktisk anvendelse: For et ungt par, som snart skulle påføres den udgift at rejse til Egypten for at undgå Herodes' vrede, må guldet have været en uvurderlig gave.

Symbolsk betydning: Guld er typisk en gave til konger (se 1 Kong 9:14, 28), fordi det symboliserer kongeværdighed – en passende gave til »kongernes konge« (1 Tim 6:15).

Røgelse

Praktisk anvendelse: Udover at have en betragtelig økonomisk værdi, blev røgelse anvendt som velduftende røgelse og parfume.

Symbolsk betydning: Røgelsen stammer fra en sød harpiks og anvendt til præstedømmeordinancer til brændofre (se 3 Mos 2:1) og til den olie, som brugtes til at salve præster. Det kan således repræsentere Herrens præstedømme og hans rolle som Guds Lam, der skal ofres for vores skyld (se Joh 1:29).

Myrra

Praktisk anvendelse: Myrra, der er en bitterolie fra harpiks, havde også økonomisk værdi, men havde sikkert større betydning for Maria og Josef for dets medicinske anvendelse.

Symbolsk betydning: I Det Nye Testamente forbindes myrra normalt med balsamering og begravelse på grund af dets konserverende egenskaber (se Joh 19:39-40). Myrras medicinske anvendelse kan symbolisere Kristi rolle som Mesterlægen, og dens anvendelse til begravelse kan symbolisere »det bitre bæger«, som han skulle drikke, når han led for vore synder (se L&P 19:18-19). ■

De SKULLE ÆNDRE SIG

Da jeg blev døbt, forkastede min familie Kirken. Nu måtte jeg finde ud af, hvordan jeg skulle reagere, når deres levevis var i modstrid med evangeliske principper.

Francisco Javier Lara Hernández

Da jeg blev døbt, var jeg den eneste i min familie, som antog evangeliet. Jeg var 19 år gammel, og jeg glædede mig over min dåb. Jeg blev budt velkommen af brødre og søstre i Panuco 1. Gren i Veracruz i Mexico. Derudover begyndte jeg at berede mig på at udføre en fuldtidsmission, så snart jeg havde været medlem af Kirken i et år. Det var vidunderligt at kende den sande kirke, og jeg ville gerne fortælle andre om evangeliet.

Min far, min stedmor (min mor døde, da jeg var 12 år) og mine tre brødre afviste Kirken, da jeg blev døbt. Desværre reagerede jeg ikke klogt på det. Jeg viste dem ikke respekt. Jeg viste ikke hensyn til min far og hans holdninger. Da jeg fortalte ham, at jeg ville udføre en mission, blev han ikke glad, eftersom jeg så ville holde op med at arbejde og rejse langt bort. Det generede mig, hver gang min families levevis kom i karambolage med mine

principper, såsom når de så fjernsyn eller lyttede til musik, som jeg syntes var upassende for søndagen, eller når min far bød mig på frokost fastesøndag.

Jeg retfærdiggjorde min negative indstilling til min familie ved at fortælle mig selv, at jeg ikke gjorde noget forkert – som medlem af Kirken skulle jeg efterleve evangeliets principper, selv når min familie generede mig. Jeg fortalte mig selv, at det var *dem*, der skulle ændre sig. På grund af denne indstilling havde jeg ikke et godt forhold til min far. Det blev værre på grund af min holdning og min stolthed. Jeg fortsatte ad den kurs – uden at bekymre mig om hans åndelige velbefindende.

En dag, da jeg studerede til min institutklasse, nåede jeg til 1 Ne 16, hvor Nefi brækker sin stålbue, så de får svært ved at jage føde. Alle begyndte at beklage sig – Laman og Lemuel, som de havde for vane, tillige med deres far, profeten Lehi. Nefi tog og lavede en bue og pil ud af træ og spurgte sin far, hvor han skulle gå hen og jage. Hans far bad om vejledning og blev revset af Herren, fordi han havde knurret. Lehi reagerede positivt og påtog sig atter rollen som familiens overhoved og Herrens profet. Nefi fordømte ikke sin far for hans svaghed, ej heller mente han, at han ikke burde være profet mere, end ikke selv om Nefi havde talt med Herren og modtaget syner.

Da jeg læste og forstod den beretning, kom jeg straks til at tænke på, hvor dårligt jeg havde opført mig over for min familie. Jeg skammede mig over min indstilling – min følelse af at være bedre end de var – og havde det især dårligt med, at jeg ikke havde vist min far respekt. Jeg var ked af, at jeg ikke havde fundet det vigtigt at forkynde evangeliet for dem.

Jeg havde ikke set min familie som dem, de kunne blive. Jeg havde kun fokuseret på deres svagheder.

Min indstilling og adfærd ændrede sig gradvist. Skønt jeg ikke altid var enig med min far, stræbte jeg efter altid at respektere hans mening.

Fra den dag af begyndte min indstilling og min adfærd at ændre sig. Jeg stræbte efter at vise respekt for min fars meninger, selv om jeg mange gange var uenig med ham. Hvis han bød mig på frokost, når jeg fastede, sagde jeg, at jeg var ked af, at jeg ikke kunne spise med ham lige der. Jeg følte mig ikke længere generet af de fjernsynsprogrammer eller den musik, som de så eller lyttede til om søndagen, for jeg huskede, at de endnu ikke havde indgået pagter med vor himmelske Fader, sådan som jeg havde.

En morgen, mens jeg hjalp min far med at tilberede morgenmad, fortalte jeg ham, hvor højt jeg elskede ham, og hvor ked af det jeg var over min ubehøvlede opførsel. Jeg fortalte ham, at jeg var stolt af, at han var min far, og at jeg ønskede et fredeligt forhold til ham.

Så begyndte alt at ændre sig. Skænderierne blev færre og forsvandt til sidst. Skønt jeg ventede, at det ville tage lang tid, før min familie blev medlemmer af Kirken, ændredes deres syn på Kirken. Ingen af disse forandringer ville have fundet sted, hvis jeg ikke havde ændret mig først.

Da jeg havde været medlem af Kirken i et år, begyndte jeg på en fuldtidsmission i Tijuana-missionen i Mexico. Tre måneder før jeg vendte hjem, modtog jeg et brev, hvori der stod, at min familie havde antaget evangeliet og skulle døbes. Da jeg vendte hjem, var de allerede medlemmer af Kirken.

I mine 15 år som medlem af Kirken er en af mine største lektier kommet som resultat af mit studium af Mormons Bog og gennem de Guds børn, som var tættest på mig: Min familie. ■

Hils på broder Joseph

I ved, at Joseph Smith var de sidste dages første profet, men vidste I, at han elskede at le og få andre til at le? Eller at hans hustru, Emma, adopterede tvillinger? Her er noget, som I måske ikke vidste om profeten Joseph Smith:

- Joseph Smith jun. blev født den 23. december 1805 i Sharon i staten Vermont i USA, og han blev opkaldt efter sin far. Josephs søskende var, i aldersorden, Alvin, Hyrum, Sophronia, Samuel Harrison, Ephraim, William, Katherine, Don Carlos og Lucy.
- Da Joseph var syv, fik han tyfus. Han kom sig af feberen, men fik en infektion i venstre ben. Der blev fjernet ni stykker knogle uden nogen form for bedøvelse. Resten af livet haltede han en smule.¹
- Joseph var 14 år, da han første gang bad højt og så vor himmelske Fader og Jesus Kristus (se Joseph Smith – H 1:17).
- Josephs ældste bror, Alvin, døde, da Joseph var 17. Næsten 13 år senere så Joseph Alvin i et syn af det celestiale rige (se L&P 137:5-7).
- Isaac Hale, Emmas far, brød sig ikke om Joseph og ville ikke have, at de giftede sig. Joseph og Emma besluttede at stikke af og giftede sig den 18. januar 1827.²
- Emma og Joseph var gift i 17 år og fik 11 børn, hvoraf seks døde som små.
- Joseph talte med en svag læspen, efter at han fik slået en flis af en tand, da han blev overfaldet af en pøbel i 1832.³
- Joseph elskede spil og lege. Det omfattede boldspil, brydning, sneboldkampe, fiskeri og stavtrækning.⁴
- En tidlig sidste dages hellig beskrev Josephs stemme som »en himmelsk torden«.⁵
- Joseph var stærk og høj, omkring 1,90 m og vejede 91 kg.⁶
- Joseph var ikke alene præsident for Kirken, han stillede også op til det amerikanske præsidentvalg.⁷
- Da Joseph var blevet myrdet, skrev ældste John Taylor, daværende medlem af De Tolv Apostles Kvorum: »Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mere, Jesus alene undtaget, for menneskenes frelse i denne verden end nogen anden, der nogen sinde har levet i den« (L&P 135:3). ■

NOTER

1. Se *Kirkens præsidenter*, CES-kursushæfte, 2003, s. 3-4.
2. Se »Life of the Prophet: Joseph and Emma«, JosephSmith.net.
3. Se »Life of the Prophet: Friend of Man«, JosephSmith.net.
4. Se Alexander L. Baugh, »Joseph Smith's Athletic Nature«, i *Joseph Smith: The Prophet, the Man*, red. Susan Easton Black og Charles D. Tate jun., 1993, s. 137.
5. Joseph L. Robinson, i »Life of the Prophet: Teacher of God's Truth«, JosephSmith.net.
6. Se Baugh, »Joseph Smith's Athletic Nature«, s. 138-139.
7. Se »Life of the Prophet: Leading with Love«, JosephSmith.net.

Hvordan kan JEG FØLGE FRELSEREN?

*Eldste Quentin L.
Cook fra De Tolv
Apostles Kvorum taler
om dette emne.*

Vi tilkendegiver vores kærlighed til Gud, når vi holder hans befalinger og tjener hans børn.

Nadveren gør det muligt for os at vidne over for Gud om, at vi vil huske hans Søn og holde hans befalinger, når vi fornyr vores dåbspagt.

Frelseren sagde, at vi ville blive kendt som hans disciple, hvis vi har kærlighed til hinanden.

Følg vores levende profet, præsident Thomas S. Monson. Han er et fremragende eksempel på en, der følger Frelseren.

Vi må påtage os Jesu Kristi navn og have hans billede indprentet, så vi, når han kommer, vil være mere som ham.

De ord

Angie Bergstrom Miller

Bygger på en virkelig begivenhed

»I må ikke sværge falsk ved mit navn, så du vanhelliger din Guds navn« (3 Mos 19:12).

Shelby brød sig ikke om at høre bandeord, især ikke når hendes skolekammerater misbrugte Herrens navn.

»Vær sød ikke at bruge de ord, når jeg er her,« sagde hun til sine venner.

Men nogle gange glemte de det, og så måtte hun minde dem om det.

En dag så Shelby's veninde Beth på hende med himmelvendte øjne og sagde: »Åh ja, jeg glemte det.

Ingen bruger *de* ord, når Shelby er her. Hun vil gøre os alle sammen lige så *god* som hun selv er.«

De andre piger lo.

Shelby blev flov. Hun havde det skidt med altid at bede sine venner om ikke at bande, når hun var der – især når de tilsyneladende ikke syntes, at de ord var slemme.

Da Shelby kom hjem fra skole, kastede hun sig på sengen. Kort tid efter kom hendes mor ind, og Shelby fortalte hende, hvad der var sket.

»Det skal du ikke tage så tungt,« sagde hendes mor. »Bliv du bare ved med at gøre det rigtige, så vil dine venner med tiden holde op med at bruge de ord.«

»Hvorfor betyder det noget, om mine venner siger de ord?« spurgte Shelby. »Det er jo ikke mig, der bander.«

»Profeten har lært os, at vi skal holde os værdige til at kunne modtage Ånden. Grimme ord krænker Ånden,« sagde mor.

Shelby kom i tanker om de gange, hvor hun havde fornemmet Ånden: Ved familieaften, når hun bar vidnesbyrd, og når hun fik en velsignelse af sin far. Shelby kunne godt lide at fornemme Ånden, og hun havde ikke lyst til at sige noget, der kunne krænke den varme, fredfyldte trøst.

Hun besluttede sig fortsat at være et eksempel for sine venner og hjælpe dem med at forstå, at hun ikke brød sig om at høre de ord.

Den næste dag i skolen hørte hun de ord igen.

»Vær sød ikke at bande, når jeg er her,« sagde Shelby til Becca.

Becca gloede på Shelby og ignorerede hende så. Shelby var glad for, at hun havde sagt noget, men hun var ked af, at det havde såret hendes ven.

I frikvarteret hørte Shelby igen de ord. Denne gang var det Beth.

»Vær sød ikke at bande, når jeg er her,« sagde Shelby. »Undskyld,« sagde Beth med himmelvendte øjne. Shelby følte sig dum igen.

Da de spillede softball efter skoletid, ramte Shelby bolden. Den hoppede hen mod første base og nåede frem før Shelby. Shelby hørte Bonnie, den nye pige på holdet, misbruge Herrens navn.

Shelby tøvede. Hun var træt af at bede folk om ikke at sige den slags ord, når hun var der. Hun ville ikke have, at de andre piger skulle drille hende.

»Vær sød ikke at sige de ord, når hun er her.« Shelby så sig omkring for at se, hvem der havde sagt det.

Beth fortalte Bonnie, at Shelby var sidste dages hellig, og at hun ikke brugte den slags ord og ikke havde det godt med, at andre gjorde det.

Bonnie vendte sig og så på Shelby: »Undskyld, Shelby. Det vidste jeg ikke.«

Beth smilede til Shelby. »Vi er vist alle sammen ved at blive mere som dig,« sagde Beth.

Shelby smilede. Hun var glad for, at hun havde valgt at være et godt eksempel for sine venner og følge profetens råd om at have Ånden hos sig. ■

»Jeg vil omtale vor himmelske Faders og Jesu navn med ærbødighed. Jeg vil ikke sværge eller bande.«

Mine evangeliske standarder

Vores side

Angie D., 11 år, Peru

Ariana A., 9 år, Brasilien

Jesu Kristi fødsel, af Angeles R.,
10 år, Bolivia

Rebecca A., 7 år, Venezuela

En jul uddelte jeg flere uddelingskort til mine venner og skolelærere. I januar fortalte en af de lærere, som jeg havde givet et kort, at hun havde ringet til nummeret på kortet og fået en jule-dvd. Hun havde set den og syntes godt om den. Jeg synes, at uddelingskortene er gode. Når jeg deler dem ud, kan jeg fornemme Ånden. Jeg bliver glad, når jeg fortæller om evangeliet. Jeg ved, at Jesus Kristus lever og elsker os alle sammen.

Raiane R., 11 år, Brasilien

Send din tegning, dit foto, din oplevelse eller dit vidnesbyrd til Vores side på liahona@ldschurch.org med »Our Page« i emnefeltet. Eller send et brev til:

Liahona, Our Page

50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA

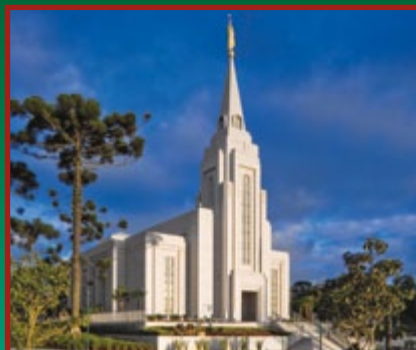
Alle bidrag skal indeholde barnets fulde navn, køn og alder (fra 3 til 12 år), forældrenes navne, menighed eller gren og stav samt forælders skriftlige tilladelse (e-mail er godt nok) til at trykke barnets foto og bidrag. Indlæg kan blive redigeret på grund af hensyn til længde eller klarhed.

Tempelkort

Hvis du vil lave dine egne tempelkort, så tag denne side ud af bladet, klæb den på et stykke karton og klip kortene ud. Du kan føje disse kort til de kort, der var med i hvert nummer i 2003 og i april 2005 og september 2007. Hvis du vil udskrive flere kopier af kortene, så gå ind på liahona.lds.org.

Templet i Rexburg
Indviet den 10. februar 2008
af præsident Thomas S. Monson

Templet i Curitiba i Brasilien
Indviet den 1. juni 2008
af præsident Thomas S. Monson

Templet i Panama City
Indviet den 10. august 2008
af præsident Thomas S. Monson

Templet i Twin Falls i Idaho
Indviet den 24. august 2008
af præsident Thomas S. Monson

Templet i Draper
Indviet den 20. marts 2009
af præsident Thomas S. Monson

Templet ved Oquirrh Mountains
Indviet den 21. august 2009
af præsident Thomas S. Monson

Templet i Vancouver i British Columbia
Indviet den 2. maj 2010
af præsident Thomas S. Monson

Templet i Gila Valley
Indviet den 23. maj 2010
af præsident Thomas S. Monson

Templet i Cebu i Filippinerne
Indviet den 13. juni 2010
af præsident Thomas S. Monson

Du kan bruge denne lektion og aktivitet til at lære mere om denne måneds primarytema.

Skrifterne lærer mig om Frelserens fødsel og hans andet komme

Jennifer Maddy

Kirkens Tidsskrifter

»For Menneskesønnen skal komme i sin faders herlighed sammen med sine engle, og da vil han gengælde enhver efter hans gerninger« (Matt 16:27).

I tusinder af år har profeterne vidnet om, at Jesus Kristus, Guds Søn, skulle fødes på jorden. I skrifterne kan vi læse, hvad profeterne har sagt. I Det Gamle Testamente har Esajas sagt, at Jesus skulle være Freds Fyrsten, og at han skulle være Kirkens overhoved. I Mormons Bog så Nefi Jesu Kristi mor, Maria, i et syn, og han så Jesus undervise mennesker. Kong Benjamin fortalte sit folk om de mirakler, som Kristus skulle udføre, når han kom til jorden.

Nogle få år før Frelserens fødsel stod profeten Samuel på en bymur for at fortælle nefitterne om

de tegn, der skulle vise sig. Han sagde, at når Frelseren blev født, skulle en ny stjerne vise sig på himlen. I Det Nye Testamente kan vi læse om den samme stjerne – de vise mænd fulgte den, da de fandt Kristusbarnet.

I skrifterne taler profeterne også om Jesu Kristi genkomst til jorden. I Mormons Bog vidnede Moroni om Frelserens genkomst. I Det Gamle

Testamente taler Malakias om, hvad der skal ske i de sidste dage inden Kristi genkomst.

Skrifterne indeholder profeternes vidnesbyrd om Jesus Kristus på forskellige tidspunkter i historien. I skrifterne kan vi også læse om Jesus eksempel. Vi skal følge hans eksempel, når vi bereder os på, at han kommer tilbage for at bo på jorden igen.

AKTIVITET

Du kan fremstille din egen billedbog om Jesu Kristi liv. Klip billederne på side 65 ud. Prik huller i hver enkelt side som angivet og læg siderne i rigtig rækkefølge. Bind siderne sammen med snor, som du stikker gennem hullerne. Du kan kigge i bogen sammen med din familie til familieaften og tale om Frelserens liv. ■

1

2

3

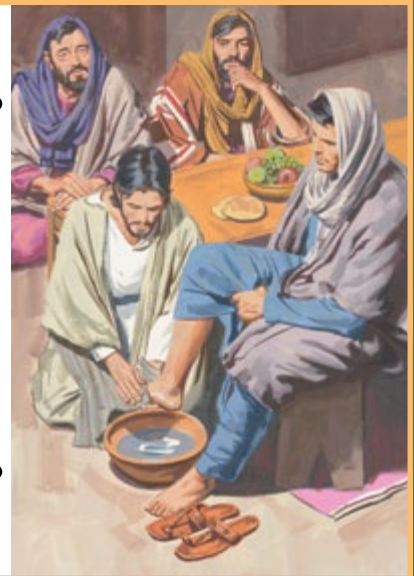
4

5

6

7

8

9

JULETRÆET

Harriet R. Uchtdorf

Anden Verdenskrig var netop afsluttet, og de fleste mennesker i Tyskland havde kun lidt mad og få penge. Det var min fødselsdag nogle få uger før jul. Jeg forventede ikke at få nogle jule- eller fødselsdagsgaver, for jeg vidste udmærket – selv som lille pige – at vores forældre knoklede for at sørge for vores grundlæggende behov. I vores storby var sulten en fast gæst. Det var en mørk og trist tid.

På min fødselsdag lå der til min overraskelse og begejstring en gave – specielt til mig – på køkkenbordet.

Det var den smukkeste gave, man kunne forestille sig: Et lillebitte *Weihnachtsbaum* – et juletræ, som var knap 30 cm højt og pyntet med fint, håndlavet julepynt af stanniolen. Lyset fra vores dagligstue glitrede i stanniolen på den mest fortryllende måde. Da jeg kiggede nærmere på julepynten, opdagede jeg til min forbløffelse, at det var fyldt med små stykker karamelliseret sukker. Det var et mirakel. Hvor havde min mor fået det lille grantræ, stanniolen og det sjældne sukker fra?

Den dag i dag ved jeg ikke, hvordan hun udførte dette mirakel i en tid, hvor ingen af disse dyrebare ting var let tilgængelige. Det er

forblevet et symbol på mine forældres inderlige kærlighed til mig, som et symbol på håb, kærlighed og julens sande betydning.

Vi har stadig et juletræ i vores hjem ved juletid, men i dag er det pyntet med elektriske lys og mange forskellige slags julepynt. Når vi er sammen med vore børn og børnebørn, varmer træets skønhed og det glitrende lys mit hjerte og vækker søde minder om en dejlig familiestund, som udsprang af et lille bitte træ med skinnende julepynt af stanniolen. ■

Harriet R. Uchtdorf er gift med præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

Håndlavet julepynt

Overrask din familie ved at lave din egen julepynt!
Du skal bruge følgende:

- en kageform med julemotiv eller et lille drikkeglas
- stift papir som karton eller pap
- blyant
- saks
- sølvpapir (valgfrit)
- hvid lim
- filtpenne (eller farver eller farveblyanter)
- garn, bånd eller snor

1. Tegn kageformen eller glassets omrids op på stift papir.
2. Bed din mor eller far om at hjælpe dig med at klippe figuren ud.
3. Riv et stykke sølvpapir af og anvend det til at beklæde figuren. Lim kanten af sølvpapiret fast på bagsiden af figuren. (Hvis du ikke bruger sølvpapir, så spring dette trin over og følg resten af trinene).
4. Tegn streger med limen på forsiden af dit julepynt. Lad limen tørre.
5. Brug filt pennene til at farvelægge mellemrummene mellem limstriberne. (Hvis du ikke anvender sølvpapir, kan du bruge farver eller farveblyanter).
6. Bed din mor eller far om at hjælpe dig med at prikke hul i toppen af julepynten. Stik et lille stykke garn, bånd eller snor gennem hullet og slå knude på det.
7. Hæng din julepynt på familiens *Weihnachtsbaum* eller giv det væk som en gave.

Min missionsfond

Spencer S.

Jeg ved godt, at det kan lyde underligt, men jeg har sparet penge op til min mission, siden før jeg blev født. Da min mor opdagede, at hun ventede et barn, tog hun en tom mælkeflaske og sætte en mærkat med »Missionsfond« på den. Siden den dag har min familie og jeg sparet op til min mission.

Det var været et familieprojekt at spare op til min mission. Da jeg blev født, kom mine onkler og tanter på besøg og lagde filippinske pesos i mælkeflasken. Og ved højtider som jul eller nytår, gav slægtninge mig penge til min missionsfond.

Nogle gange gav mine bedsteforældre mig penge, fordi jeg klarede mig godt i skolen til konkurrencer. Disse gaver bliver også lagt i min missionsfond. Engang da jeg modtog flere medaljer, talte min

tante alle medaljerne og gav mig penge for hver af dem. Da jeg havde betalt tiende, gik disse penge også til min missionsfond.

Da jeg blev døbt, blev mit ønske om at komme på mission stærkere. Min familie satte det mål, at spare penge nok op til at betale for hele min mission. Da jeg nu har søskende, går de penge, vi sparer op også til deres missionsfonde.

Jeg er nu ni år gammel og næsten halvvejs til den alder, som jeg skal have, når jeg skal på mission. Mit ønske om at komme på mission er blevet stærkere, fordi jeg ved, at der er så mange mennesker, som har bidraget til min missionsfond.

Jeg vil blive ved med at spare op til min mission. Jeg ved, at min himmelske Fader velsigner mig, så jeg kan tjene ham som missionær en dag. ■

TROSARTIKLERNE

FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

1 VI TROR PÅ GUD, den evige Fader, og på hans Søn, Jesus Kristus, og på Helligånden.

2 Vi tror, at menneskene vil blive straffet for deres egne synder og ikke for Adams overtrædelse.

3 Vi tror, at hele menneskeheden i kraft af Kristi forsoning kan blive frelst ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer.

4 Vi tror, at evangeliets første principper og ordinancer er: 1) tro på Herren Jesus Kristus, 2) omvendelse, 3) dåb ved nedsænkning i vand til syndernes forladelse, 4) håndspåbyggelse for Helligåndsgaven.

5 Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og ved håndspåbyggelse af dem, der har myndighed dertil, for at kunne prædike evangeliet og forrette dets ordinancer.

6 Vi tror på den samme organisation, som fandtes i den oprindelige kirke, nemlig apostle, profeter, hyrder, lærere, evangelister og så videre.

7 Vi tror på tungemålgaven, profeti, åbenbaring, syner, helbredelse, udlægning af tungemål og så videre.

8 Vi tror, at Bibelen er Guds ord, for så vidt som den er rigtigt oversat; vi tror også, at Mormons Bog er Guds ord.

9 Vi tror på alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige.

10 Vi tror på den bogstavelige indsamling af Israel og på genrejsningen af de ti stammer, at Zion (Det Ny Jerusalem) skal blive bygget på det amerikanske kontinent, at Kristus personligt skal regere på jorden, og at jorden skal blive fornyet og få sin paradisiske herlighed.

11 Vi kræver ret til at tilbede Gud den Almægtige i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud og indrømmer alle mennesker den samme ret – lad dem tilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil.

12 Vi tror, at vi må indordne os under konger, præsidenter, herskere og øvrighedspersoner med hensyn til at adlyde, ære og holde loven.

13 Vi tror, at vi skal være ærlige, pålidelige, kyske, velgørende, dydige, og at vi skal gøre godt mod alle mennesker; faktisk kan vi sige, at vi følger Paulus' formaning: Vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt. Hvis noget er dydigt, elskeligt, værd at tale godt om eller rosværdigt, så tragter vi efter det.

Joseph Smith.

Et anderledes juletræ

Eliana Osborn

Bygger på en virkelig begivenhed

»Tag mit åg på jer, og lær af mig« (Matt 11:29).

1. Carlos glædede sig til jul. I år var der noget nyt i hans hjem. Et stort træ fremstillet af glinsende, grønt papir var sat fast på døren.

2. Carlos spekulerede på, hvad det mon kunne være. Hans søster, Araceli, og hans lillebror, Diego, undrede sig også.

4. Den idé syntes Carlos godt om. Araceli løb hen til julepynten og tog en rød blyant.

3.

Jeg har lavet det her julepynt til træet. Hver dag skriver vi noget om Jesus Kristus på et stykke julepynt og hænger det på træet. Juleaften er hele træet dækket med pynt!

Det var en god tanke. Kan jeg skrive, at Jesus udførte mange mirakler?

5.

Det ville være alle tiders. I har begge gode ideer!

6. Hver aften efter aftensmaden lavede Araceli og Carlos et nyt stykke julepynt og satte det på træet. Diego hjalp dem ved at fortælle, at han elsker Jesus.

7. Når de havde svært ved at finde på noget, kiggede de i skrifterne. Carlos anede ikke, at der var så mange vers om Jesus!

8. Juleaften sang hele familien sange og læste højt af den pynt, som de havde hængt på træet. Carlos var glad for, at han vidste så meget om Jesus. Han vidste, at han var parat til julen i år.

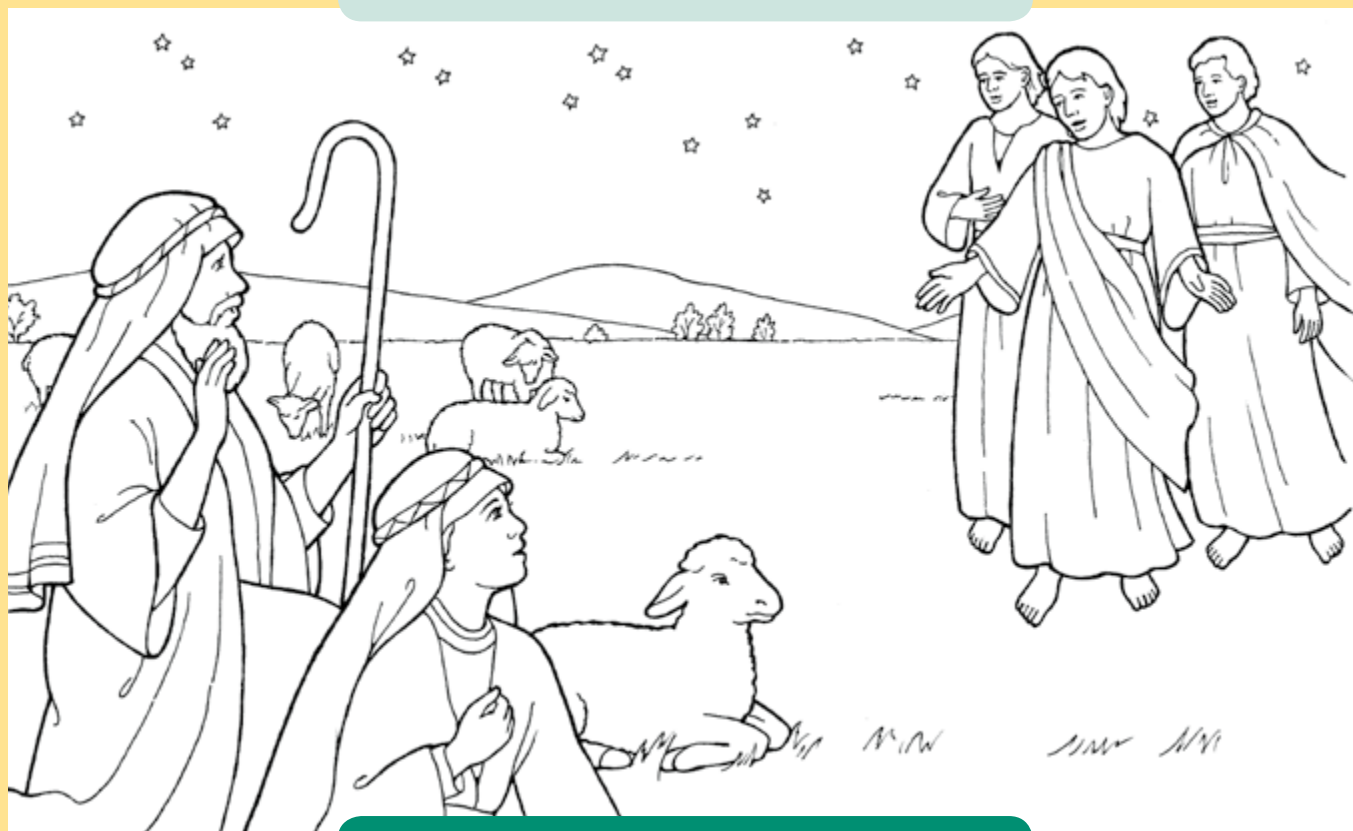

FIND FORSKELLEN

Disse børn lærer om Jesu Kristi fødsel ved at opføre de hændelser, som fandt sted, da Jesus

blev født. Se om du kan finde 9 forskelle på de to tegninger.

JULEHISTORIEN

Hjælp til forældre

Læs beretningen om den første jul i Luk 2. Mens du læser, kan du hjælpe dine børn med at lytte efter de begivenheder, som vises på de to billeder. Giv jer tid til, at dine børn kan farvelægge tegningerne.

Nye missionspræsidenter velsignet for udøvelse af tro

Heather Whittle Wrigley

Kirkens Tidsskrifter

I juni blev 128 nye missionspræsidenter og deres hustruer inviteret til missionærskolen (MTC) i Provo i Utah for at modtage undervisning, før de drager af sted for at udføre deres opgaver.

Præsident Thomas S. Monson åbnede det fire dage lange seminar, der blev afholdt fra den 22. til den 26. juni 2011 og sagde: »I er blevet valgt blandt de mest trofaste i Kirken, og nu har I mulighed for at gå frem på Herrens mark og høste ... Jeg kender ingen anden mark, der fremstiller mere velduftende eller så rigeligt med roser end missionsmarken, som I er blevet kaldet til.«

Ægteparrene kommer fra hele verden – 22 forskellige lande – og skal tjene rundt om i verden på 18 sprog. De har forskellige baggrunde, men har allerede noget tilfælles.

Når disse nykaldede missionspræsidentpar har ofret sig for at forberede sig timeligt og åndeligt, har de set velsignelserne ved udøvelsen af tro næsten med det samme.

Ofre

At tjene som missionspræsident er både en udfordrende og en åndeligt opmuntrende treårig kaldelse. Ved at vie sig selv til dette kald sætter mange ægtepar deres gamle tilværelse på stand by, deriblandt arbejde og familie.

At afbryde sit professionelle liv kan i nogle tilfælde betyde økonomisk tab. Skønt Kirken giver missionspræsidenterne et minimumbeløb at leve for, har ægteparrene som regel økonomiske midler til at supplere det beløb med deres egne midler.

Da Marcus Martins og hans hustru Mirian fra Laie i Hawaii modtog deres kaldelse til São Paulo Nord Mission i Brasilien, fik de følgende råd af ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, at de ville blive nødt til at ofre, men han bad dem om ikke at ofre for meget.

Marcus og Mirian Martins tog hjem og bad om at vide, hvordan de kunne få råd til at acceptere denne mulighed. De solgte alt. »Velsignelsen – vi solgte alt på én dag,« siger søster Martins. »Det var et mirakel for os.«

Ikke alle skal ofre økonomisk, men alle missionspræsidentpar kommer ud for en eller anden slags ofre, der prøver deres tro.

For Gary og Pamela Rasmussen fra Tucson i Arizona betød det at acceptere kaldelsen til Sendai Mission i Japan at efterlade deres seks børn og 23 børnebørn.

»Jeg ved, at vor himmelske Fader kan tage sig af børnene bedre, end jeg kan,« siger søster Rasmussen. »Så vi er glade for at gøre dette og føler, det vil blive en stor velsignelse for dem.«

Mange af dem, som accepterer kaldelsen som missionspræsident og missionspræsidentens ledsager, udtrykker deres villighed til at tjene.

»Jeg undrer mig nogle gange over, hvad man helt præcis betragter som ofre, fordi noget, som er meget vanskeligt for en person, kan være mindre vanskeligt for en anden,« siger præsident Martins. Mange gange i vores liv ... har vi sagt, at vi sætter Herren først, og at vi vil gøre alt for Herren, at vi vil gå hvor som helst. Så vi tænker ikke rigtig på det som ofre ... Det er et privilegium, det er en ære at lægge alt til side.«

Vær beredt

I tiden inden missionspræsidentparrene begynder på deres mission, finder en del åndelig og timelig forberedelse sted. Missionspræsidenter bliver som regel kaldet mere end seks måneder inden, men af og til bliver den tid forkortet. Brent og Anne Scott fra Eden i Utah blev kaldet til at føre tilsyn med Toronto Mission i Canada blot en uge før missionspræsidenternes seminar og to måneder inden de skulle begynde.

Når de ikke fortalte venner og familie om deres mission og forsøgte at sørge for deres hus, studerede de hæfter, lyttede til cd'er og forberedte sig åndeligt. Men de sagde, at den største forberedelse var seminaret på MTC.

»Det er bare en åndelig nedsænkning i kundskab,« sagde præsident Scott. »At være sammen med en gruppe mennesker, som har ofret for at tjene Herren og blive undervist af profeter, seere og åbenbarere ... har været en af de absolut største oplevelser i vores liv.«

Lær visdom

I løbet af det fire dage lange seminar blev missionspræsidentparrene åndeligt nærere med budskaber fra Det Første Præsidentskab og adskillige medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum.

»Når vi lyttede til dem, når de underviste os, følte vi, at Herren var der, at han bekymrer sig, at dette er hans værk, at dette er hans tjenere og at vi har det privilegium at gå ud og repræsentere vor Frelser,« siger søster Scott.

Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum udtrykte sit håb for de kommende missionspræsidentpar.

»Må I have et godt fysisk, følelsesmæssigt og åndeligt helbred og fremgang i at lære, undervise og anvende Jesu Kristi lære,« sagde han. »Mit håb omfatter jeres evne til at arbejde sammen med medlemmerne, fokusere på ordinancerne og være et med Herren, Kirkens medlemmer og de dyrebare missionærer, der er i jeres varetægt.« ■

Ny kaldede missionspræsidenter deltager i et fire dage langt oplæringsmøde på MTC i Provo i Utah, kort tid inden de træder ind på missionsmarken.

Syv søstre lyser op i missionsmarken

Syvstjernen, eller de syv søstre, er et stjernebillede af syv stjerner, der er så langt væk, at deres lys bruger 350 år på at nå jorden.

Fra i starten af tyverne til sidst i trediverne lader disse søstre deres lys skinne i deres familie og i missionsmarken, når de fortæller andre om evangeliet i fem lande.

Marisol (Chile Osorno), Antonia (Argentina Resistencia), Daniela (Costa Rica San José), Florencia (Honduras Comayagua), Verónica (Chile Santiago Øst), Anai (Guatemala City Nord) og Balbina Nava Aguilar (Argentina Bahía Blanca) kommer fra Mexico og er på samme tid på mission for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Søstrenes første kontakt med SDH-missionærer var, da de begyndte at

komme til gratis engelskundervisning i den lokale kirkebygning. I 2006 blev de – sammen med en anden søster og deres bror – døbt. Deres forældre, Albino Nava og Isidra Aguilar, havde tilsluttet sig Kirken tre årtier forinden og kom på det tidspunkt tilbage til fuld aktivitet.

Søster Aguilar siger, at hun kan se alt det gode, der kommer af at sende sine syv døtre på mission.

»De er i Herrens hænder, arbejder og forkynder hans evangelium for at bringe flere sjæle til ham,« siger hun.

»Jeg elsker dette evangelium, og jeg ved, at værket ændrer folks tilværelse,« siger Florencia. »Det forandrede mit, og det vil forandre tilværelsen hos dem, jeg underviser.«

Søstrene begynder at komme hjem i slutningen af 2011. ■

Generalautoriteter besøger regelmæssigt medlemmer af Kirken i hele verden. Rapporter om deres tjenestegerning kan findes på news.lds.org så vel som på Prophets and Apostles Speak Today på prophets.lds.org på engelsk, fransk, italiensk, portugisisk, spansk og tysk. Her findes nogle korte beretninger om de seneste rejser.

- Den 26. maj 2011 talte præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, til 800 ledere fra lokalsamfund, virksomheder og kirker ved Los Angeles World Affairs Council, en upartisk organisation, der vier sig til at fremme global forståelse. Præsident Uchtdorf talte om Kirkens udvikling fra 1830 til i dag. Søg »Uchtdorf, Los Angeles« på news.lds.org.

- Den 5. juni 2011 organiserede ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum Moskva Stav i Rusland – den første i Rusland og den anden i området, der dækker det tidligere Sovjetunionen. Flere end 1.100 mennesker deltog. Søg »Nelson, Moscow« på news.lds.org.

- I maj besøgte ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum Indien, Hong Kong (hvor han var sammen med ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum) og derpå Mongoliet. Søg »Holland, India«, på news.lds.org.

- Den 15. juni 2011 besøgte den præsiderende biskop H. David Burton Higashi Matsushima i Japan for at vurdere landets tilstand efter jordskælvet og tsunamien den 11. marts og for se den nødhjælp, som Kirken yder der. Søg »Burton, Japan«, på news.lds.org. ■

Disse syv søskende fra Mexico City er på fuldtidsmission på samme tid i forskellige dele af verden.

Filmkulisse over Jerusalem indvies

Filmkulissen over Jerusalem bygget af Kirkens til evangeliske filmproduktioner er blevet indviet og bruges nu til optagelser. Den bruges først til at skabe New Testament Scripture Library Project – en række videoer, der skildrer vigtige scener fra Jesu Kristi og apostlenes liv.

Kulissen befinder sig på LDS Motion Picture Studio South i Goshen i Utah, mindre end 100 km syd for Kirkens hovedsæde i Salt Lake City. Det er ikke en kopi af Jerusalem, men en genskabelse af vigtige steder i byen.

Den lille by Goshen blev valgt, fordi området har lighedspunkter med Jerusalems geografi – bjerge, sletter, lunde med cedertræer, sandbanker og et vandløb. Den nærliggende Utah Lake udgør Genesaret Sø.

I nogle tilfælde udfylder computerskabte effekter de detaljer, som ikke findes i kulissen. ■

Retningslinjer for seniormissionærer ændret

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har

Kirkens nye filmkulisse i Goshen i Utah vil blive brugt til filmscener fra Jesu Kristi liv, som det fremgår af Det Nye Testamente.

for nylig godkendt ændringer i retningslinjerne for længden af seniormissionærers tjeneste og bolig for at opmuntre flere par til at tage på fuldtidsmission og for at forbedre deres oplevelse.

Fra den 1. september 2011 kan ægtepar tjene i 6, 12, 18 eller 23 måneder. Desuden er et loft på 1.400 \$ om måneden blevet oprettet til bolig. Ægtepar skal fortsat betale for mad og andre personlige udgifter.

Tidligere har retningslinjen været, at par, som tjener uden for det land, hvor de bor, blev kaldet til mindst 18 måneder. De, som ønsker det, kan nu tjene uden for det land, hvor de bor, i mindre end 18 måneder, hvis de selv betaler for deres transport til og fra missionsmarken.

Spørgsmål om seniormissioner kan sendes til seniormissionaryservices@ldschurch.org. ■

Kirken udvider sit online udbud af sprog

LDS.org udvider sit udbud af sprog. For nylig blev 48 nye sproghjemmesider tilføjet Kirkens officielle hjemmeside. Ved at klikke på et hvilket som helst sprog under linket »Languages« i det øverste højre hjørne på LDS.org kan de besøgende se link til Kirkens materiale, der er tilgængeligt online på det sprog.

Forskellige dele af LDS.org bliver med tiden tilgængelige på 10 til 15 sprog. På det tidspunkt forsvinder sprogsiden for de sprog. (Der findes fx ikke en sprogside for engelsk, fransk, italiensk, portugisisk, spansk eller tysk, fordi disse sprog allerede har meget af LDS.org på deres eget sprog).

Kirkeansatte arbejder også på at gøre tidsskrifter og andet oversat materiale fra LDS.org tilgængeligt for mobile enheder. ■

Templet i Quetzaltenango bekendtgør åbenthus og indvielse

For at fejre indvielsen af templet i Quetzaltenango i Guatemala deltager de unge fra Kirken i et kulturelt musik- og danseshow lørdag den 10. december 2011.

Søndag den 11. december 2011 bliver templet indviet med tre sessioner, som transmitteres til alle enheder i Guatemala.

Efter indvielsen åbner templet for ordinancer tirsdag den 13. december 2011.

Kirken håber på at bygge tempel i Frankrig

Præsident Thomas S. Monson bekendtgjorde i juli, at Kirken håber på at bygge det første tempel i Frankrig på en grund i udkanten af Paris.

Kirken har i mange måneder

arbejdet sammen med lokale embedsmænd.

Man har tidligere forsøgt at finde et passende sted til det franske tempel, men har ikke fundet det. Kirkens franske medlemmer, som ønsker at besøge et tempel, rejser som regel til et af nabolandene.

Nyt lydformat til skrifterne øger tilgængeligheden

Kirken har udgivet en lydudgave af standardværkerne, som man kan downloade på iTunes i lydbog (kaldt »større lyd indhold« på iTunes) eller MP3-format.

Lydudgaven af alle standardværkerne findes på engelsk og spansk, og lydudgaverne af tre-i-eneren på japansk, portugisisk og koreansk findes også.

For at komme til disse nye ressourcer går man til skrift-afsnittet på Kirkens kanal på iTunes.lids.org. ■

Lydudgaverne af standardværkerne findes nu på adskillige sprog på iTunes.lids.org.

Jeg blev overvældet af taknemlighed

Sidste dages hellige røster er altid en af de første artikler, som jeg læser, når mit tidsskrift kommer hver måned. Det var også tilfældet, da jeg læste »I var englene« (*Liahona*, dec. 2010, s. 38). Jeg blev ramt af åndelig kraft, og jeg blev overvældet af taknemlighed for Frelserens tjenestegerning og dem, som så uselvsk tjener i hans navn. Jeg er dybt taknemlig for Heidi Windish Fernandez, som fortalte mig om sin fantastiske oplevelse.

Larry D. Kump, West Virginia, USA

Liahona gør en forskel

Budskabet i *Liahona* har altid opløftet mig som person, far, ægteemand og leder, og generalkonferencenumrene bringer en særlig ånd ind i vores hjem. Jeg bestiller altid et konferencenummer til mig selv, min hustru og hver af vore sønner, så vi kan læse og markere de budskaber, som vi har lyst til, og så vi ikke skal skiftes til at læse det. Ved årets slutning indbinder vi tidsskrifterne og giver de overskydende til mindre aktive eller ikke medlemmer. Jeg vidner om, at *Liahona* gør en forskel i vores liv.

Fabio Allegretti Cooper, Brasilien

Send feedback eller forslag til liahona@ldschurch.org. Indlæg kan blive redigeret på grund af længde eller klarhed. ■

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften. Her følger nogle få eksempler.

»Min tjeneste som enligt medlem«, s. 12: Når I har læst søster Burdets historie, kan I overveje at drøfte de velsignelser, der kommer ved at tjene i Kirken. I kan opfordre familien til at fortælle om en vigtig oplevelse, de har haft, mens de virkede i en kaldelse.

»Den fred og glæde, som kommer af at vide, at Frelseren lever«, s. 18: Overvej at spørge familien, hvad de kan gøre for Frelseren til næste år. Læs det sidste afsnit i artiklen under »Vores gave til ham«. Hvad siger ældste Nelson er den største gave, vi kan give Herren?

»Kom, lad os tilbede ham«, s. 42: Udvælg bønsmødet før lektionen det eller de afsnit, som passer bedst til jeres familie. Hvis I vælger afsnittet om hyrderne, kan I eventuelt videregive præsident Monsons råd om »aldrig udskyde at følge en tilskyndelse« og drøfte

betydningen af denne udtalelse med familien. For at demonstrere dette for yngre børn hviskes et budskab i deres øre, og man opfordrer dem til at følge det.

»Mød bror Joseph«, s. 58: Overvej at vise et billede af Joseph Smith, når I læser listen med kendsgerninger om ham fra artiklen. I kan eventuelt spille et spil efter lektionen for at se, hvor mange kendsgerninger familien kan huske.

»Disse ord«, s. 60: Når I som familie har læst historien, kan I overveje at drøfte, hvad familien kan sige, hvis en person omkring dem bruger et grimt sprog. I kan eventuelt forklare små børn, hvorfor vi i 2 Mos 20:7 er blevet befalet ikke at tage Herrens navn forfængeligt (se også L&P 63:60-64). ■

Del omvendelsehistorier og Ånden

Da jeg var i en menighed for unge voksne, havde jeg familieaften sammen med min menighedsfamilie. En af de mest mindeværdige familieaftener, jeg nogensinde har deltaget i, var en aften, som fuldtidsmissionærerne stod for.

Ældsterne inviterede flere nyomvendte fra menigheden til at fortælle om deres omvendelsehistorie. Da de nyomvendte talte, var Åndens tilstedeværelse ikke til at komme uden om.

Da de havde fortalt deres historier, vendte mine tanker tilbage til mine egne

oplevelser som missionær – både som fuldtidsmissionær og som livslang missionær. Jeg vurderede på ny mine egne handlinger med at fortælle andre om evangeliet i min dagligdag og fortsatte med at tænke over det i de efterfølgende uger.

Da jeg senere blev kaldet til at stå for en familieaften i menigheden, gjorde jeg det til et mål at fortsætte aktiviteten med »omvendelsehistorierne« regelmæssigt og bad forskellige nyomvendte i vores menighed om at deltage. ■

Janna McPerson, Californien, USA

SØNNENS LYS

Jeff S. McIntosh

Efter at have arbejdet i et stormagasin og solgt herretøj i mange år, var jeg blevet ekspert i at sammensætte skjorter og slips med de jakkesæt, jeg solgte. Det føltes berigende at vælge den helt rigtige sammensætning, og mine kunder var som regel tilfredse med de valg, jeg præsenterede dem for.

Men i en bestemt forretning hang jakkesættene i en afdeling med belysning fra lysstofrør, mens skjorter og slips var udstillet i et andet område med lys fra lyspærer. Forskellen i belysningen skabte en udfordring.

Det skete ofte, at når en kunde havde besluttet sig for et jakkesæt eller to, så gik jeg hen og fandt et udvalg af skjorter og slips, som jeg syntes passede til det. Men når disse skjorter og slips blev taget fra en afdeling til en anden og anbragt ved siden af jakkesættene, gav det et overraskende resultat – farverne »ændrede sig« i det nye lys og passede slet ikke sammen mere.

Det fungerede bedre at tage jakkesættet med hen i området med skjorter og slips. Men selv med den fremgangsmåde blev kunderne ofte forvirrede, fordi de bemærkede, at de jakkesæt, vi havde i hånden, ikke lignede dem, de lige havde valgt. Et jakkesæt, der så olivengrønt ud under lysstofrørene, fremstod

Lys hjælper os med at se sandheden – og se den meget tydeligere.

nu gråt, muldvarpegråt eller brunt, når man så det i lyset fra elpærene. Sorte, koksgrå og marineblå jakkesæt gennemgik samme forvandling.

Ofte måtte jeg løse problemet ved at tage kunden med hen til en åben dør, så de kunne se deres varer i dagslys. Når vi så tøjet i sollyset, kunne vi hurtigt skelne de rigtige farver og træffe passende valg.

I den virkelige verden uden for stormagasinet træffer vi valg hver eneste dag. Nogle gange misfarves vores valg af menneskers opfattelser. Andre valg overskygges af verdens fristelser. De muligheder, som vi præsenteres for, synes ikke altid rigtige, eller også forvirres vi med hensyn til, hvad der er virkeligt eller ej. Vi spekulerer så over, hvordan vi skal skelne, hvad der er sandt.

Jeg har erfaret, at løsningen er at se på disse muligheder i Sønnens lys, for han har lovet: »Jeg vil også være jeres lys i ørkenen; og jeg vil berede vejen for jer, dersom I holder mine befalinger ... og I skal vide, at det er af mig, at I bliver ført« (1 Ne 17:13; fremhævelse tilføjet).

Når vi træffer vore valg i det rette lys, kan vi træffe kloge valg for vores familie og os selv. Og ved at søge Gud gennem Helligåndens vejledning, undgår vi at blive bedraget, men kan skelne godt fra ondt (se Moro 7:16).

Når vi stræber efter at følge ham, har vor kærlige Frelser sågar lovet at dele sit lys med os: »Det, der er af Gud, er lys; og den, der modtager lys og forbliver i Gud, modtager mere lys; og det lys vokser sig klarere og klarere indtil den fuldkomne dag« (L&P 50:24). ■

I Marias favn, af Simon Dewey

»Se, jeg kommer til mine egne for at opfylde alt det, som jeg har kundgjort for menneskenes børn fra verdens grundlæggelse og for at gøre både Faderens og Sønnens

vilje, Faderens på grund af mig og Sønnens på grund af mit kød. Og se, tiden er for hånden, og i denne nat skal tegnet blive givet« (3 Ne 1:14).

»Jeg vidner om, at Jesus Kristus er den levende Guds guddommelige Søn,« skriver ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum. »Han vil elske jer, opløfte jer og vise sig for jer, hvis I elsker ham og holder hans befalinger (se Joh 14:21). Ja, vise mænd og kvinder tilbeder ham stadig.« Se »Den fred og glæde, som kommer af at vide, at Frelseren lever«, s. 18.

